

Popiežius

Popiežiaus Benedikto XVI kreipimasis 12-osios Pasaulinės pašvęstojo gyvenimo dienos proga	2
Apie užduotis auklėjimo srityje	3
Apie tikrąją žmogaus tapatybę	4

Šventasis Sostas

Dvasininkijos kongregacija LAIŠKAS DĖL EUCHARISTIJOS ADORACIJOS, KUNIGŲ ŠVENTĖJIMO IR DVASINĖS MOTINYSTĖS SKATINIMO	5
--	---

Bažnyčia Lietuvoje

Paminėta Ligonų diena	6
Vilniaus arkivyskupijos kunigų susirinkimas	9
Vilkaviškio vyskupijos kunigų susirinkimas	10
Panevėžio vyskupijos kunigų susirinkimas	11
Konferencija: „Slaptoji pedagogė – šiaulietė vienuolė – Jonė Juozapaitytė“	12
Šiauliuose lankėsi misionierius iš Afrikos	14
Svarstyta prekybos žmonėmis prevencija	15

Homilijos

KANČIA PAGAL MATAŲ Verbų sekmadienis	16
PRISIKĖLIMO LIUDYTOJAI Velykos	17

Bažnyčios dokumentai

Katalikiškojo auklėjimo kongregacija DRAUGE UGDYTI KATALIKIŠKOJOJE MOKYKLOJE. PAŠVĘSTOJO GYVENIMO ASMENŲ IR PASAULIEČIŲ TIKINČIŲJŲ BENDRA MISIJA	18
---	----

Bažnyčia pasaulyje

Dėtina daugiau pastangų dėl moters kilnumo pripažinimo	23
Popiežius ragina vienuolijas nesusapasulėti	23
Paskelbtos skelbimo palaimintaisiais proceso gairės	23

Popiežiaus Benedikto XVI kreipimasis 12-osios Pasaulinės pašvęstojo gyvenimo dienos proga

Vatikano bazilika, 2008 m. vasario 2 d.,
Kristaus Paaukojimo šventė

Brangūs broliai ir seserys!

Labai džiaugiuosi susitikdamas su jumis Pasaulinės pašvęstojo gyvenimo dienos proga tradiciniame susibūrimė, kuris dar reikšmingesnis dėl Kristaus Paaukojimo šventės liturginės aplinkos. Dėkoju kardinolui Francui Rodė, aukojusiam jums Eucharistiją, taip pat Pašvęstojo gyvenimo institutų ir apaštališkojo gyvenimo bendrijų kongregacijos sekretoriui bei kitiems bendradarbiams. Kupinas didelės meilės, sveikinu dalyvaujančius generalinius vyresniusius ir visus jus, kurie sudarote šį nepakartojamą susirinkimą, parodantį daugialypį pašvęstojo gyvenimo Bažnyčioje turtingumą.

Pasakodamas apie Jėzaus paaukojimą šventykloje evangelistas Lukas tris kartus pabrėžia, kad Marija ir Juoza pas taip elgėsi laikydamiesi „Viešpaties Įstatymo“ (plg. *Lk* 2, 22–23. 29). Negana to, jie, regis, visada atidžiai įsiklausydavo į Dievo žodį. Tokia nuostata yra jums, vienuoliai ir vienuolės, ir jums, pasaulietinių institutų bei kitokių pašvęstojo gyvenimo formų nariai, iškalbingas pavyzdys. Artimiausias eilinis Vyskupų sinodo susirinkimas bus skirtas Dievo žodžiui Bažnyčios gyvenime ir misijoje: kviečiu jus, brangūs broliai ir seserys, prisidėti prie šio bažnytinio įsipareigojimo liudijant, kaip svarbu, pirmiausia tiems, kuriuos, kaip ir jus, Viešpats kviečia artimiau paskui jį sekti, Dievo žodį laikyti tarp visų dalykų svarbiausiu. Pašvęstasis gyvenimas išties šaknijasi Evangelijoje. Kaip jo aukščiausioji taisyklė, Evangelija amžių būvyje nepalaujamai jį įkvėpdavo, o pašvęstasis gyvenimas, idant išliktų gyvas ir vaisingas, duodantis vaisių sielų išganymui, turi Evangelija nuolat remtis.

Skirtingoms pašvęstojo gyvenimo apraiškoms pradžia visada duodavo stiprus Evangelijos įkvėpimas. Prieš akis turiu šventąjį Antaną Abatą, sujaudintą Kristaus žodžiu: „Jei nori būti tobulas, eik parduok, ką turi, išdalyk vargšams, tai turėsi lobį danguje. Tuomet ateik ir sek paskui mane“ (*Mt* 19, 21) (plg. *Vita Antonii*, 2, 4). Antanas įsiklausė į šiuos žodžius, tarsi būtų buvę skirti jam asmeniškai. Savo ruožtu šv. Pranciškus Asyžietis patvirtino, jog būtent Dievas jam apreiškė, kad jis turis gyventi vadovaudamasis šventąja Evangelija (*Testamento*, 17: FF 116). „Pranciškus, – rašė Tomas Celanietis, – išgirdęs, kad Kristaus mokiniai neturėtų turėti

nei aukso, nei sidabro, nei pinigų ar piniginių, nei duonos, nei lazdos, nei batų, nei dviejų tunikų... staiga, džiūgaujdamas Šventojoje Dvasioje, sušuko: *To noriu, to prašau, tai iš širdies trokštu daryti!*“ (1 *Celano*, 83: FF 670.672).

Instrukcijoje *Iš naujo pradėti nuo Kristaus* primenama: „Šventoji Dvasia leido steigėjams bei steigėjoms išvysti Dievo žodį naujoje šviesoje. Iš šio žodžio gimsta kiekviena charizma ir jį išreiškia kiekviena regula“ (24). Ir iš tiesų, Šventoji Dvasia traukia žmones gyventi Evangelija radikaliai bei paversti savo gyvenimą dosnesniu sekimu. Būtent tada gimsta vaisius, vienuoliškoji šeima, kuri savo buvimu tampa gyvuju Dievo žodžio „aiškinimu“. Pasak Vatikano II Susirinkimo, pašvęstojo gyvenimo charizmų seka gali būti laikoma Kristaus rodymu amžių tėkmėje, vis naujomis formomis aktualizuoja gyvą Evangeliją (plg. Dogminė konstitucija *Lumen gentium*, 46). Steigėjų darbuose atsispindi Kristaus slėpinys, jo žodis, iš jo veido sklindantis šviesos spindulys, Tėvo spindesys (plg. Posinodinis apaštališkasis paraginimas *Vita consecrata*, 16).

Amžių raidoje siūlymas sekti paskui Kristų be kompromisų, taip, kaip nurodoma Evangelijoje, buvo aukščiausia vienuoliškojo gyvenimo taisyklė (plg. *Perfectae caritatis*, 2). Šv. Benediktas savo *Reguloje* remiasi Šventuoju Raštu kaip „tiksliausia žmogaus gyvenimo taisyklė“ (73; 2–5). Šv. Dominykas, kurio žodžiai bei darbai rodė jį esant Evangelijos žmogumi (plg. *Libellus de principiis ordinis praedicatorum*, 104: P. Lippini. *San Domenico visto dai suoi contemporanei*. Ed. Studio Dom., Bologna 1982, 110), troško, kad jo broliai pamokslininkai irgi būtų „Evangelijos žmonėmis“ (*Prime costituzioni o consuetudines*, 31). Šv. Klara Asyžietė visiškai atkartojė Pranciškaus patirtį: „Varguolių Seserų ordino gyvenimo forma, – rašė ji, – yra tokia: laikytis mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus šventosios Evangelijos“ (*Regula*, I, 1–2: FF 2750). Šv. Vincentas Pallottis teigė: „Pamatinė mūsų nedidelės kongregacijos taisyklė yra kuo tobuliausiai sekti Jėzaus Kristaus gyvenimu“ (plg. *Opere complete*, II, 541–546; VIII, 63, 67, 253, 254, 466). O šv. Aloyzas Orione rašė: „Mūsų pirmutinė gyvenimo taisyklė tebūna laikytis šventosios Evangelijos su dideliu nuolankumu ir švelnia, bet uginga Dievo meile“ (*Lettere di Don Orione*. Roma 1969, vol. II, 278).

Tokia turtinga tradicija liudija, kad pašvęstasis gyvenimas yra „suleidęs galias šaknis į Viešpaties Kristaus pavyzdį bei mokymą“ (*Vita consecrata*, 1) ir gali būti palygintas su šakotu medžiu, suleidusiu šaknis į Evangeliją ir duodančiu gausių vaisių kiekvienu Bažnyčios gyvenimo laikotarpiu (plg. ten pat, 5). Jo užduotis priminti, jog visi krikščionys yra suburti

Žodžio, kad Žodžiu gyventų ir liktų jam klusnūs. Todėl vyrų ir moterų vienuolių ypatinga užduotis padėti pakrikštytiesiems išlaikyti gyvą pamatinių Evangelijos vertybių suvokimą (plg. ten pat, 33). Toks jų liudijimas skatina Bažnyčią „būti vis ištikimesnę Evangelijai“ (ten pat, 3) ir, galime sakyti, yra iškalbingas, nors ir tylus, Evangelijos skelbimas (plg. ten pat, 25). Štai kodėl savo dviejose enciklikose, parašytose kitomis progomis, iškėliau pašvęstojo gyvenimo institutams priklausančių šventųjų ir palaimintųjų pavyzdį.

Brangūs broliai ir seserys, gaivinkite savo dienas malda, meditacija ir Dievo žodžio klausymu. Jūs, kurie esate susipažinę su sena *lectio divina* praktika, padėkite tikintiesiems tai irgi imti branginti savo kasdieniame gyvenime. Mokėkite paversti liudijimu tai, ką sako Dievo žodis, leisdami būti jo ugdomi, idant galėtumėte duoti gausių vaisių kaip grūdas, nukritęs į gerą dirvą. Tada visada būsite klusnūs Dvasiai ir augsite vienybe su Dievu, puoselėsite brolišką tarpusavio bendrystę ir būsite pasirengę dosniai tarnauti savo broliams, ypač vargantiesiems. Tegu žmonės pamato jūsų gerus darbus, jумыse gyvenančio Dievo Žodžio vaisių ir šlovina jūsų dangiškąjį Tėvą (plg. *Mt 5, 16*)! Patikėdamas jums šiuos apmąstymus, dėkoju už jūsų vertingą tarnystę Bažnyčiai ir, šaukdamasis Marijos ir šventųjų bei palaimintųjų, jūsų institutų steigėjų globos, nuoširdžiai teikiu jums ir jūsų vienuoliškosioms šeimoms apaštališkąjį palaiminimą, prieš akis pirmiausia turėdamas ugdomus jaunus vyrus bei moteris ir jūsų sergančius, pagyvenusius ar sunkumus išgyvenančius brolius ir seseris. Noriu patikinti, kad visus jus prisime nu maldoje.

Apie užduotis auklėjimo srityje

Ištrauka iš popiežiaus kreipimosi į Katalikiškojo auklėjimo kongregacijos visuotinio susirinkimo dalyvius 2008 m. sausio 21 d.

<...> Švietimo sritis visada ypač svarbi Bažnyčiai, pašauktai persiimti Kristaus, kuris, pasak Evangelijos, pamatęs didelę minią pajuto gailestį žmonėms, „nes jie buvo tarsi avys be piemens“, ir „pradėjo juos mokyti daugelio dalykų“ (*Mk 6, 34*), rūpinimusi. Graikišku žodžiu, kuriuo išreiškiama „gaileščio“ nuostata, primenamos gailestingumo gelmės ir žymima gili dangiškojo Tėvo meilė žmogui. Tradicijoje mokymas – ir apskritai auklėjimas – laikytas dvasinio gailestingumo, vieno iš pirmutinių meilės darbų, kuriuos Bažnyčia turi siūlyti

žmonijai, konkrečia apraiška. Labai naudinga, kad žmonės mūsų laikais svarsto, kaip šią *katalikiškiesiems universitetams* ir ypatingu būdu *bažnytiniams fakultetams* patikėtą bažnytinės Bendrijos apaštališkąją užduotį padaryti aktualią bei veiksmingą. Todėl kartu su jumis džiaugiuosi, kad savo visuotinio susirinkimo tema pasirinkote tokią įdomią temą, taip pat manau, jog bus naudinga rūpestingai išnagrinėti jūsų dikasterijos studijuojamus minėtųjų katalikiškųjų universitetų ir bažnytinių fakultetų reformos projektus.

Galvoje pirmiausia turiu filosofijos bažnytinių studijų reformą, projektą, kurio rengimas jau pasiekė paskutiniąsias stadijas ir kuriame bus neabejotinai akcentuoti enciklikoje *Fides et ratio* (plg. 81) Jono Pauliaus II minėti filosofijai būdingi metafizikos bei išminties matmenys. Lygiai taip pat pravartu įvertinti apaštališkosios konstitucijos *Sapientia christiana* išjudintos reformos rezultatus. Panorėta mano garbingojo pirmtako, ši konstitucija yra bažnytinių fakultetų *magna charta* ir duoda pagrindą, kuriuo remiantis derėtų formuluoti kriterijus šių institucijų kokybei įvertinti – tokio įvertinimo reikalauja Bolonijos procesas, prie kurio Šventasis Sostas prisijungė 2003 m. Pasaulis, gundomas, viena vertus, racionalizmo, besivadovaujančio klaidingai laisvu bei jokių religinių sąsajų neturinčiu racionalumu, ir, kita vertus, fundamentalizmo, tikrąją religijos esmę klastojančio smurto bei fanatizmo skatinimu, bažnytinėms disciplinoms, ypač teologijai, šiandien kelia naujų klausimų.

Mokyklos irgi turėtų savęs klausti, kokį vaidmenį jos turėtų atlikti šiandieniam, akivaizdžios švietimo krizės paženklintame socialiniame kontekste. Katalikiškoji mokykla, kurios pirmutinė užduotis ugdyti auklėtinius laikantis nuoseklios antropologinės vizijos, kartu likdama atvira viskam bei gerbdama kiekvieno tapatybę, negali nesiūlyti savo auklėjamosios, žmogiškos bei krikščioniškos perspektyvos. Čia kyla iššūkis, kurį dar labiau didina globalizacija bei plintantis pliuralizmas: kitaip tariant, religijų ir kultūrų susitikimo bendrai ieškant tiesos iššūkis. Pripažįstant auklėtinių ir jų tėvų kultūrinį pliuralizmą būtina laikytis dviejų reikalavimų: viena vertus, nė vieno neatstumti dėl jo ar jos kultūrinės ar religinės priklausomybės; kita vertus, pripažinus ir priėmus šį kultūrinį bei religinį skirtingumą, nesitenkinti vien to konstatavimu. Mat tai iš tiesų prilygtų neigimui, jog kultūros susitikdamos tikrai gerbia viena kitą, nes visos autentiškos kultūros krypta į tiesą apie žmogų ir jo gerovę. Todėl skirtingų kultūrų žmonės gali kalbėti vienas su kitu ir suprasti vienas kitą nepaisant laiko ir erdvės atstumų, nes kiekvieno asmens širdyje glūdi tie patys gėrio, teisingumo, tiesos, gyvenimo ir meilės lūkesčiai.

Dar viena jūsų visuotiniame susirinkime studijuojama tema yra su *Ratio fundamentalis institutionis sacerdotalis* susijusi seminarijų reforma. 1970 m. pamatinis dokumentas buvo atnaujintas 1985 m., 1983 m. paskelbus Kanonų teisės kodeksą. Vėlesniais dešimtmečiais paskelbta įvairių itin svarbių tekstų, pirmiausia posinodinis apaštališkasis paraginimas *Pastores dabo vobis* (1992 m.). Dabartinė visuomeninė aplinka, paženklinta žiniasklaidos masinės įtakos ir plintančios globalizacijos reiškinio, iš pagrindų pasikeitusi. Tai versta peržiūrėti *Ratio fundamentalis* reformą, pabrėžiant įvairių kunigiškojo ugdymo Bažnyčios bendrystės perspektyvoje pagal Vatikano II Susirinkimo instrukcijas matmenų svarbą. Tai apima rimtą Bažnyčios tikėjimo ugdymą, tikrą Dievo Bažnyčiai dovanoto apreikštojo žodžio pažinimą. Ugdant būsimojus kunigus, be to, būtina pateikti gairių bei krypčių, padedančių plėtoti dialogą su šiuolaikinėmis kultūromis. Todėl žmogiškąjį bei kultūrinį ugdymą būtina itin sustiprinti ir palaikyti pasitelkiant ir šiuolaikinius mokslus, nes tam tikri šiandieniam pasaulyje egzistuojantys destabilizuojantys visuomeniniai veiksniai (pavyzdžiui, daugybės surusių šeimų ryškė, švietimo krizė, paplitusi prievarta ir t. t.) daro naują kartą trapias. Sykiu reikalingas tinkamas dvasinio gyvenimo ugdymas, padedantis krikščionių bendruomenėms ir ypač parapijoms vis labiau suvokti savo pašaukimą ir gebėti patenkinamai atsilipti į dvasingumo poreikį, pirmiausia kylantį jauniems žmonėms. Visa tai verčia Bažnyčią užtenkamai turėti gerai pasirengusių ir atsakingų apaštalų bei evangelizuotojų. Tad išskyla pašaukimų, pirmiausia į kunigystę ir pašvęstąjį gyvenimą, klausimas. Kai kuriose pasaulio dalyse pašaukimų daug, tuo tarpu kitur, ypač Vakaruose, jų mažėja. Rūpintis pašaukimais privalo visa bažnytinė Bendrija – vyskupai, kunigai, pašvęstieji asmenys, taip pat šeimos ir parapijos. Prie tokios pastoracinės veiklos neabejotinai daug prisidės jūsų rengiamas dokumentas apie pašaukimus kunigiškajai tarnybai. <...>

Apie tikrąją žmogaus tapatybę

Ištrauka iš popiežiaus Benedikto XVI kreipimosi į Paryžiaus mokslų akademijos ir Popiežiškosios mokslų akademijos surengto kollokviumo apie individo tapatybės keitimą atstovus (2008 m. sausio 28 d.)

<...> Tiksliesiems gamtą ir žmogų tiriantiems mokslams žmogaus ir jo visatos pažinimo srityje padarius milžinišką pažangą, kyla didelė pagunda visiškai apibrėžti

žmogaus tapatybę ir apriboti ją pažinimu, kokį galima iš to gauti. Norint nesukti tokiu keliu, svarbu remti antropologinius, filosofinius ir teologinius tyrimus, leidžiančius išryškinti bei išlaikyti žmogaus slėpinį, nes nė vienas mokslas negali pasakyti, kas yra žmogus, iš kur jis ir kur link eina. Tad iš visų mokslų būtinausia tampa antropologija. Būtent tai savo enciklikoje *Fides et ratio* yra pareiškęs Jonas Paulius II: „Didis iššūkis <...> laukia mūsų šio tūkstantmečio pabaigoje: pereiti nuo *reiškinio* prie *pagrindo*. Negalima pasitenkinti vien patirtimi; net jei patirtis ir atskleidžia žmogaus vidų ir dvasingumą, spekuliatyvinis mąstymas privalo skverbtis ligi pačių dvasios gelmių ir pamato, iš kurio jis kyla“ (83). Žmogus nėra vien tik tai, kas suvokiama per patyrimą. Nenoras klausti, kas yra žmogaus būtis, neišvengiamai veda prie atsisakymo ieškoti objektyvios tiesos apie būtį kaip visumą ir todėl prie negebėjimo suvokti pagrindą, kuriuo remiasi žmogaus, kiekvieno žmogaus nuo embrioninės stadijos iki natūralios mirties, kilnumas.

Savo kollokviumo metu jūs pripažinote, kad mokslai, filosofija ir teologija gali vieni kitiems padėti suvokti nuolatinio tapsmo lydimą žmogaus tapatybę. Pradėdami nuo klausimų, kaip lastelėms susiliejus atsiranda nauja būtybė, naujo ir savito genetinio paveldo turėtoja, jūs aiškiai išskelėte kai kuriuos esminius, sąsajos su kitu paženklintus, žmogaus slėpinio elementus – buvimą sukurtam Dievo, buvimą Dievo paveikslu, buvimą mylimam ir mylinčiam. Kaip žmogiška būtybė, žmogus niekada nėra užsislendęs; jis visada sąsajos su kitu nešiotojas ir, kaip humanitariniai mokslai vis labiau atskleidžia, nuo pat pirmutinio savo egzistencijos momento sąveikauja su kitais žmonėmis. <...>

Žmogus nėra nei atsitiktinumo, nei konvergencijų santakos, nei determinizmo ar fizikinių-cheminių sąveikų vaisius; žmogus yra būtybė, besimėgaujanti laisve, kuri, nepažeisdama jo prigimties, jį pranoksta ir yra jame glūdinčio kitoniškumo slėpinio ženklas. Būtent šitai turėdamas galvoje, didysis mąstytojas Pascalis yra pasakęs, kad „žmogus be galo pranoksta žmogų“. Ši laisvė, būdinga žmogumi vadinamai būtybei, leidžia jam daryti savo gyvenimą kryptingą, savo veiksmis kreipti jį amžinos laimės, kuriai jis pašauktas, link. Tokia laisvė rodo, kas žmogaus egzistencija prasminga. Naudodamasis savo autentiška laisve, žmogus įgyvendina savo pašaukimą; tai darydamas, jis formuoja savo giliają tapatybę. Ir tiktai praktikuodamas laisvę, asmuo atsakingas už savo veiksmus. Šia prasme ypatingas žmogaus kilnumas yra ir Dievo dovana, ir ateities pažadas.

Žmogui būdingas ypatingas gebėjimas išvelgti, kas yra gera ir teisinga. Gėrio pajauta, kaip žymė įspausta Kūrėjo, akina jį daryti gera. Jos skatinamas, žmogus

kviečiamas ugdyti ir lavinti savo sąžinę, idant galėtų laisvai vairuoti savo gyvenimą remdamasis esminiais įstatymais – prigimtinio įstatymu ir doroviniu įstatymu. Mūsų dienomis, kai mokslų plėtra traukia ir vilioja siūlomomis galimybėmis, kaip niekada svarbu ugdyti mūsų amžininkų sąžines, kad mokslas netaptų gėrio kriterijumi ir kad žmogus būtų gerbiamas kaip kūrinijos centras bei nebūtų daromas ideologinių manipuliacijų, savavališkų sprendimų ar piktnaudžiavimų silpnesniaisiais objektu. Tai keli iš pavoju, kurių apraiškų gausu žmonijos istorijoje, ypač dvidešimtojo amžiaus istorijoje.

Kiekviena mokslinė prietis turėtų būti lydima meilės, pašaukta tarnauti žmogui ir žmonijai bei prisidėti prie asmenų tapatybės statybinimo. Tai esu pabrėžęs enciklikoje *Deus caritas est*: „Meilė aprėpia visą egzistenciją su visais jos matmenimis, įskaitant laiko matmenį... Taip, meilė yra *ekstazė*“, t. y. kelias, nuolatinis ėjimas „iš savęs į savo išsilaisvinimą dovanojant save patį, ir būtent per tai – ėjimas į savęs paties atradimą“ (6). Meilė verčia išeiti iš savęs ir atrasti bei pripažinti kitą; atsiverdama kitiems, ji taip pat teigia subjekto tapatybę, nes kitas atveria mane sau pačiam. Tai patyrė daugybė tikinčiųjų Biblijoje, pradedant Abraomu. Tobulas meilės pavyzdys yra Kristus. Savo gyvybės atidavimo už brolius, visiško savęs dovanojimo aktas parodo jo giliają tapatybę ir leidžia suprasti jo esybės bei misijos neišmatuojamą slėpinį. <...>

Dvasininkijos kongregacija

Laiškas dėl Eucharistijos adoracijos, kunigų šventėjimo ir dvasinės motinystės skatinimo

Garbingiausias Ekscelencija,

Šiandienėmis aplinkybėmis daug reikėtų nuveikti dėl tikrojo dvasininkijos gėrio ir pastoracinės tarnybos vaisingumo. Būtent dėl to, kupini tvirto pasiryžimo imtis tokių iššūkių nevengdami sunkumų bei reikiamų pastangų, suvokdami, kad veikla išplaukia iš būties ir kad kiekvienas apaštalavimas yra dieviškoji artuma, trokštame pradėti nuo dvasinio sąjūdžio, kuris, padėdamas vis geriau suvokti ontologinį ryšį tarp Eucharistijos ir kunigystės ir ypatingą Marijos motinystę visų

kunigų atžvilgiu, davė pradžią nuolatinei adoracijai dėl dvasininkų šventėjimo ir paskatino pašvęstąsias moteriškąsias sielas iš naujo išpareigoti, vadovaujantis Švč. Mergelės Marijos, aukščiausiojo ir amžinojo Kunigo Motinos ir jo atperkamojo darbo Pagalbininkės, paveikslu, dvasiškai įsivaikinti kunigus, kad padėtų jiems savęs atnašavimu, malda ir atgaila. Atgaila visada apima nusižengimų atitaisymo aktą ir dabartinėmis aplinkybėmis perša mintį įtraukti ir ypatingą intenciją šia prasme.

Vadovaujantis nuolatiniais Tradicijos elementais, Bažnyčios slėpinys ir tikrovė niekada nesusiaurintini ligi hierarchinės struktūros, liturgijos, sakramentų ir teisinių potvarkių. Priešingai, giliosios Bažnyčios prigimties ir jos šventinamojo veiksmingumo kilmės ieškotina mistinėje vienybėje su Kristumi.

Remiantis dogminės konstitucijos *Lumen gentium* mokymu bei pačia jo struktūra, tokios vienybės nevalia suvokti atsietai nuo įsikūnijusio Žodžio Motinos ir to, kad Jėzus troško būti su ja artimai susivienijęs visos žmonijos išgelbėjimo labui.

Todėl neatsitiktinai tą pačią dieną, kai buvo paskelbta dogminė konstitucija apie Bažnyčią – 1964 m. lapkričio 21 d. – popiežius Paulius VI paskelbė Švč. Mergelę Mariją „Bažnyčios Motina“, t. y. visų tikinčiųjų ir visų ganytojų motina.

Vatikano II Susirinkimas, turėdamas prieš akis Švč. Mergelę Mariją, teigė: „Kristų pradėdama, pagimdėdama, augindama, paaugūdama šventykloje Tėvui, kentėdama drauge su mirštančiu ant kryžiaus Sūnumi, ji ypatingu būdu savo klusnumu, tikėjimu, viltimi ir ugninga meile bendradarbiavo su Atpirkėju, vykdančiu savo uždavinį – atkurti antgamtinį sielų gyvenimą. Todėl malonės plotmėje ji tapo mūsų motina“ (LG 61).

Nieko nepridedant nei atimant iš Kristaus nepakartojamo tarpininkavimo, Mergelės Bažnyčioje visada šaukiamasi vadinant ją Užtarėjos, Padėjėjos, Pagalbininkės, Tarpininkės titulais; ji yra motiniškos meilės pavyzdys, kuris turi įkvėpti visus padedančius Bažnyčiai vykdyti jos apaštališkąjį uždavinį – atgimdyti žmones (plg. LG 65).

Šio mokymo, tapusio Vatikano II Susirinkimo ekleziologijos dalimi, šviesoje tikintieji, kreipdami savo žvilgsnį į Mariją – spindintį visų dorybių pavyzdį, – kviečiami sekti pirmąją mokine, motina, kuriai Jono asmenyje – kryžiaus papėdėje (plg. Jn 19, 25–27) – patikėti visi mokiniai, kurie, tapdami jos vaikais, išmoksta iš jos tikrosios gyvenimo Kristuje prasmės.

Tad – remdamiesi Švenčiausiosios Mergelės vieta bei vaidmeniu išganymo istorijoje – trokštame ypatingu būdu patikėti Marijai, aukščiausiojo ir amžinojo Kunigo Motinai, visus kunigus, žadindami Bažnyčioje maldos sąjūdį, kurio šerdis būtų nuolatinė, dvidešimt keturias valandas trunkanti, Eucharistijos adoracija, idant visame pasaulyje į Dievą visada ir nepaliaujamai kiltų garbinimo, padėkos, šlovinimo, prašymo ir atitaisymo malda, pirmiausia siekiant sužadinti pakankamai šventų pašaukimų į kunigiškąją luomą ir sykiu tam tikros dvasinės motinystės būdu – Mistinio kūno lygmeniu – dvasiškai globoti pašauktus į tarnaujamąją kunigystę ir tapusius ontologiškai panašius į vienatinį aukščiausiąjį ir amžinąjį Kunigą, kad jie vis geriau tarnautų Jam ir broliams, taip pat tiems, kurie yra ir „Bažnyčioje“, ir Bažnyčios „priekyje“, būdami Kristaus vietoje bei Jam, kaip Bažnyčios galvai, ganytojui ir sužadėtinui, atstovaudami (plg. *Pastores dabo vobis*, 16).

Todėl visų vyskupijų ordinarų, ypač suvokiančių išventintųjų tarnautojų savitumą bei nepamainomumą Bažnyčios gyvenime, prašome greta būtinos bendros veiklos tarnaujamąsias kunigystės labai veikliai skatinti – įvairiose jiems patikėtose Dievo tautos dalyse – autentiškus ir tikrus būrelius, kuriuose dvasininkai, vienuoliai ir pasauliečiai vieningai ir tikrosios bendrystės skatinami atsidėtų maldai nuolatinės Eucharistijos adoracijos pavidalu ir autentiško bei tikro atitaisymo ir apsivalymo dvasia. Pridedama brošiūra skirta padėti geriau suprasti iniciatyvos su tikėjimu laikytis čia pateikiamo projekto pobūdį.

Marija, vienatinio aukščiausiojo ir amžinojo Kunigo Motina, telaimina šią iniciatyvą bei teuztaria pas Dievą, prašydama autentiškai atnaujinti kunigiškąjį gyvenimą remiantis vieninteliu galimu pavyzdžiu – Jėzumi Kristumi, Geruoju Ganytoju!

Kupinas karštos kolegiškosios meilės ir susaistytas su Jumis bažnytinės bendrystės ryšio, nuoširdžiai Jus sveikinu.

Kardinolas Cláudio Hummes
Prefektas

+ Mauro Piacenza
Sekretorius

Vatikanas, 2007 m. gruodžio 8 d.
Švč. Mergelės Marijos Nekaltojo Prasidėjimo iškilmė

Paminėta Ligonių diena

Vilniuje

Vasario 9 d. Vilniaus universiteto ligoninės (VUL) Santariškių klinikų Dievo Gailestingumo koplyčioje artėjančios Pasaulinės ligonių dienos proga už visus ligonius ir sveikatos apsaugos srities darbuotojus šv. Mišias aukojo Vilniaus arkivyskupas metropolitas kardinolas Audrys Juozas Bačkis. Koncelebravo šios ligoninės kapelionas kun. Janas Stanislovas Ulickas, Vilniaus Šv. Kryžiaus Atradimo (Kalvarijų) parapijos klebonas Virginijus Česnulevičius, kitų ligoninių kapelionai: kun. Sigitas Grigas ir kun. Arnoldas Smalstys. Kardinolas homilijoje pabrėžė, jog Jonas Paulius II, kviesdamas minėti Pasaulinę ligonių dieną, ne veltui ją susiejo su Švč. Mergelės Marijos pasirodymo Lurde diena. Marijos užtarimu įvyksta daug pagijimų, žmonės atgauna ne tik sveikatą, bet ir atranda gyvą tikėjimą Kristumi, kuris ir yra gyvenimo Viešpats. Ligonių sakramentas, teikiamas sunkiau sergantiems žmonėms, kaip tik augina viltį ir pasitikėjimą, nėra mirties ženklas, todėl jo nedera vadinti paskutiniu patepimu. Tai atgaiva kūnui ir sielai, palengvinimas, teikiantis šviesą žmogaus kančioje. Ligonis gauna jėgų glaudžiau susivienyti su Kristaus kančia dėl visų žmonių išganymo. Sergančiųjų artimieji yra raginami nedelsti ir padėti ligoniams tinkamai pasiręgti ir priimti šią malonių dovaną. Šv. Mišiose giedojo Vilniaus arkikatedros Jaunimo choras. Ligonių dienos minėjimą pajavairino poezijos skaitovės Gražinos Urbonaitės bei solistės Danguolės Juodikaitytės parengta programa.

Vasario 11 d. Vilniaus arkivyskupas metropolitas kardinolas Audrys Juozas Bačkis aukojo šv. Mišias Vilniaus greitosios pagalbos universitetinėje ligoninėje, Kristaus Prisikėlimo koplyčioje. Koncelebravo šios koplyčios kapelionas kun. Arnoldas Smalstys, Šv. Jono Bosko parapijos klebonas kun. Jacekas Paszenda SDB, Vilniaus Švč. Jėzaus Širdies parapijos klebonas kun. Gintaras Petronis. Kardinolas per šv. Mišias teikė Ligonių sakramentą, palatose lankė sunkiai sergančius ligonius. Per pamokslą ganytojas kalbėjo, jog Lurde Švč. Mergelė Marija pasirinko vargingiausią mergaitę Bernadetą, kad paliudytų save kaip Nekaltąjį Prasidėjimą. Į Lurdą kasmet atvyksta milijonai žmonių atsigavinti iš trykštančių šaltinių, trokšdami per Marijos užtarimą pasveikti, nes švelni ir guodžianti Dievo Motina neabejinga patiriantiems išbandymus, skausmą ir kančias. Ganytojas džiaugėsi, kad šioje Vilniaus greitosios pagalbos universitetinėje ligoninėje nuo pernai metų rugpjūčio mėnesio visiems atvira jau pašventinta Kristaus Prisikėlimo koplyčia, kurioje švenčiama Eucharistija, ligoniai, gydymo įstaigos darbuotojai gali dalyvauti šv. Mišiose, švęsti sakramen-

Paskyrimai Vilkaviškio vyskupijoje

Kun. **Vidmantas Striokas** atleistas iš Vilkaviškio vyskupijos jaunimo centro direktoriaus pareigų ir paliktas eiti kitas ankstesnes pareigas.

Kun. **Jonas Cikana** paliktas eiti ankstesnes pareigas ir paskirtas Vilkaviškio vyskupijos jaunimo centro direktoriumi.

Kun. **Vytautas Sakavičius** paliktas eiti ankstesnes pareigas ir paskirtas Kybartų parapiškos namų kapelionu.

Kun. **Vytautas Mazirskas** paliktas eiti ankstesnes pareigas ir paskirtas Alytaus krašto skautų dvasios vadu.

G. kan. **Raimundas Žukauskas** atleistas iš Skardupių parapiškos klebono pareigų ir paliktas eiti kitas ankstesnes pareigas.

Kun. **Algirdas Petras Kanapka** atleistas iš Alvito parapiškos rezidento pareigų ir paskirtas Skardupių parapiškos klebonu.
-VK-

Įsibėgėja pasirengimas jubiliejui

Rengiantis švęsti Švč. M. Marijos apsišaukimo Šiluvoje jubiliejų, 2006 m. rugsėjo 8 d. dekretu Kauno arkivyskupas metropolitas S. Tamkevičius sudarė Jubiliejaus komitetą. Jis savo posėdyje svarstė esmines pasirengimo gaires, siekiant prioritetus ir lūkesčius Kauno arkivyskupijoje.

Įsibėgėjus pasirengimo darbams pagal 2007 m. sausio pabaigoje patvirtintą jubiliejaus programą, jos vykdymo rūpesčiais dalijasi 5 darbo grupės: 1) 2007 m. Šilinių, mariologinių (2007 m.) ir eucharistinių kongresų (2007 ir 2008 m.) bei jubiliejaus šventimo (vad. vysk. Jonas Ivanauskas); 2) Jaunimo (vad. Lina Žadvydaitė); 3) Šeimų (vad. Giedrė Aukščiūnienė; šios grupės rūpinasi Šeimų ir Jaunimo šventėmis 2007 ir 2008 m.); 4) Komunikavimo ir leidybos (vad. Darius Chmiliauskas); 5) Šiluvoje vykdomų darbų (vad. Gintautas Tamkevičius). Darbo

tus, atgauti ramybę, atrasti paguodą ir atiduoti save Dievo valiai. Kardinolas visus patikėjo Švč. Mergelei Marijai Ligonių Sveikatai, į kurią su viltimi ir lūkesčiais žmonės kreipiasi Šiluvos šventovėje, kvietė Dievo Gimdytoją prisiminti kaip Gailestingumo Motiną, gerbiamą Aušros Vartuose Vilniuje.

Vasario 11 d. Vilniaus universiteto Onkologijos instituto Švč. Mergelės Marijos Gailestingumo Motinos koplyčioje šv. Mišias aukojo Vilniaus arkivyskupo generalinis vikaras vyskupas Juozas Tunaitis. Kartu koncelebravo koplyčios kapelionas kun. Sigitas Grigas ir Tverėčiaus klebonas Steponas Tunaitis. Vyskupas homilijoje priminė, kad šią dieną sukanka 150 metų nuo Marijos pasirodymų Lurde. Popiežius Jonas Paulius II prieš šešiolika metų paragino Marijos apsišaukimo dieną minėti kaip Pasaulinę ligonių dieną. Tai proga išreikšti solidarumą su ligoniais, kreipti jų žvilgsnį į Kristų, kuris prisiėmė visas žmonijos žaizdas, net mirtį, ir pavertė tai malonės ir gyvenimo versme. Kiekvienas kenčiantis žmogus yra kviečiamas su pasitikėjimu ir meile žvelgti į nukryžiuotojo Kristaus veidą ir savo kentėjimus jungti su jo kančia. Tai galimybė pažinti ir priimti Viešpatį. Marija yra visiško atsidavimo Dievui pavyzdys: sunkiausiomis aplinkybėmis ji priėmė ir iškentė visus išbandymus. Turime leisti vedami jos rankos, kad išbandymai, skausmas ir kančia per tikėjimą praturtintų žemiškąją kelionę. Vyskupas sakė, jog labai svarbu, kad visos ligoninės išliktų gyvybės ir vilties centrais, kur profesinis darbas sietųsi su meilės liudijimu ir gyvybė būtų saugoma nuo prasidėjimo iki natūralios baigties. Pasaulinė ligonių diena – puiki proga įvertinti pastangas tų, kurie su atsidavimu ir profesionalia kompetencija teikia patarnavimus ligoniams. Ligoninių slaugos srityje labiau nei kur kitur krikščioniška viltis yra įtikinama ir liudijama meile. Visus kenčiančius ir juos slaugančius vyskupas pavadė Nekaltai Pradėtajai Mergelei, Ligonių Sveikatai, kad ji išklausytų visų maldavimus, nušluostytų ašaras ir motinišku užtarimu padėtų besidarbuojantiems sveikatos apsaugos srityje tapti kilniais Viešpaties meilės liudytojais. Šv. Mišiose buvo teikiamas Ligoninių sakramentas. Mergelės Marijos pasirodymų Lurde jubiliejaus proga vyskupas pašventino koplyčioje naujai pastatytą besišypsiančios Švč. Mergelės Marijos statulą, kuri daugeliui čia besilankančiųjų teiks draštos ir vilties ieškoti paguodos ir pagalbos, kai teks eiti kančių ir išbandymų keliu.

Ganytojai taip pat bendravo su gydymo įstaigų darbuotojais, aplankė kai kuriuos palatose sunkiai sergančius ligonius, teikė Ligoninių sakramentą, drauge su kenčiančiais meldėsi, kvietė neprarasti vilties, visada pasitikėti Dievo vedimu.

Kaune

Vasario 11 d. Pasaulinė ligonių diena paminėta Kauno medicinos universiteto klinikose. Šv. Mišių liturgijai klinikų Šv. Luko koplyčioje vadovavo prel. doc. dr. Vytautas Steponas Vaičiūnas OFS, koncelebravo klinikų kapelionas kun. Mindaugas Pukštys. Per pamokslą prel. V. S. Vaičiūnas visiems susirinkusiems švęsti Eucharistijos – administracijai, medikams ir pacientams – kalbėjo, kad Pasaulinę ligonių dieną meldžiame paties svarbiausio dalyko – sveikatos, nes tam tikra prasme visi esame ligoniai ir reikalingi gydymo. „Nors Ligoninių diena yra paskelbta pasauline, Lietuvoje matome dar labai nedaug ją mininčių“, – sakė prel. V. S. Vaičiūnas. Jis kalbėjo apie mediko darbą ne vien tik kaip apie profesiją, bet ir kaip apie patį brangiausią pašaukimą, nes į mediko rankas atiduodama pati didžiausia atsakomybė – tai, kas yra svarbiausia, – žmogaus sveikata, o kartais ir visas jo gyvenimas. Prelatas sakė, jog žmogaus būtis yra nepaprastai sudėtinga, jis niekada nebus visas pažintas ar atrastas, tačiau žmogus gali turėti ryšį su Dievu. Todėl ligoninę, operacines, kiekvieno paciento

lova, gydytojų darbo kabinetus prelatas prilygino mažosioms šventovėms. „Gydytojo malda gali būti širdies atodūsis ir laiku suleisti vaistai. Visa, kas susiję su medicina, yra šventa, nes žmogus, guldamasis ant operacinio stalo, žvelgia į mediką su didžiausiu pasitikėjimu ir viltimi“, – kalbėjo prel. V. S. Vaičiūnas. Pasaulinė Ligonių diena turėtų tapti visiems ligoniams padėkos Dievui už visus medikus ir medicinos personalą diena. „Klinikose dirba apie šešis tūkstančius įvairausio personalo ir vienu metu gydoma apie du tūkstančius ligonių, todėl šiandien turime labai daug melstis“, – sakė prelatas V. S. Vaičiūnas.

Šv. Mišių pabaigoje KMUK kapelionas kun. M. Pukštys ir KMUK generalinis direktorius prof. Juozas Pundzius padėkojo prelatui V. S. Vaičiūnui už šv. Mišių auką, klinikų moterų ansambliui „Kolegės“ – už gražią ir širdį pakeliančią giesmę, o visiems susirinkusiems – už bendrą malda.

Klaipėdoje

Vasario 11 d. Pasaulinės ligonių dienos proga Telšių vyskupas Jonas Boruta SJ, lydymas generalvikaro prel. dr. Juozo Šiurio, lankėsi Jūrininkų ligoninėje. Ganytojas bendravo su medicinos personalu, viešėjo Kardiologijos ir Neurologijos skyriuose, linkėjo vilties ir pasitikėjimo Dievu. Ligoniai buvo maloniai nustebinti bei sujaudinti ganytojo vizitu. Vyskupas padalijo Šiluvos Dievo Motinos su Kūdikiu paveikslėlių ir kiekvieną palaimino.

Šv. Mišių įžangos žodyje vyskupas J. Boruta SJ priminė, jog šiemet švenčiami jubiliejiniai Lurdo metai. Dievo tarnas popiežius Jonas Paulius II Pasaulinę ligonių dieną minėti pasiūlė vasario 11-ąją, Lurdo Palaimintosios Mergelės Marijos atminimo dieną, tuo parodydamas, kad Marija pirmoji skuba sergančiam pagalbą, kaip skubėjo užtarti jaunųjų Galilėjos Kanos vestuvėse. Per pamokslą ganytojas gausiai susirinkusius ligonius ir medicinos personalą supažindino su popiežiaus Benedikto XVI žinia 16-osios Pasaulinės ligonių dienos proga ir linkėjo vilties, kvietė nenusiminti, jei šiandien ir kamuoja kūno liga, nes nė vienas, anot vyskupo, nesame nuo jos apsaugotas.

Kartu su vyskupu šv. Mišių aukoje meldėsi prelatas dr. J. Šiurys, kanauninkas J. Paulauskas, Šv. Kazimiero parapijos klebonas dr. R. Vėlavičius, kun. dr. Darius Trijonis ir kun. mgr. S. Stumbra. Gražiai skambėjo Klaipėdos grigališkojo choralo studijos (vad. V. Budreckis) atliekamos senosios liaudies giesmės. Baigiantis šv. Mišioms, vyskupas padėkojo ligoninės vadovybei, personalui, o ligonius paragino melsti Mariją Ligonių Sveikatą globos. Skambant pabaigos giesmei, prelatas J. Šiurys šventės atminimui padalijo Šiluvos Dievo Motinos su Kūdikiu paveikslėlių.

Po šv. Mišių Jūrininkų ligoninės vyr. gydytojas dr. Jonas Sąlyga įteikė Telšių vyskupui padėkos raštą už nuolatinį rūpinimąsi ligonine. Po to visi dalyvavusieji buvo pakviesti į naująją ligoninės koplyčią, kurią vyskupas Jonas Boruta SJ pašventino. Telšių ganytojas aplankė ir Klaipėdos universitetinę ligoninę.

Kaišiadoryse, Vievyje

Vasario 11 d., atsiliepiant į visuotinės Bažnyčios raginimą, Kaišiadorių vyskupijos parapijose melstasi už ligonius. Šia proga Kaišiadorių vyskupas J. Matulaitis lankė ligonius ir celebravo šv. Mišias Vievio (Elektrėnų sav.) palaiKOMOSIOS SLAUGOS IR Kaišiadorių ligoninės koplyčiose.

grupės reguliariai renkasi ir numato renginių dienotvarkes, aptaria kitus klausimus.

Darbą pradėjusi jubiliejaus šventimo grupė intensyviai rūpinasi atskirų dienų programomis švenčiant jubiliejų rugsėjo 6–15 d. Šiluvoje. Sausio 31 d. vyko kiekvienai dienai skirtų darbo grupių susirinkimas drauge su kitų vyskupijų atstovais. Posėdyje buvo pristatyta jubiliejaus šventimo programa ir darbo grupės, kurios rengs atskirų dienų programas ir bus už jas atsakingos. Visų Lietuvos vyskupijų tikintieji raginami dalyvauti ne tik Švč. M. Marijos apsireiškimo Šiluvoje jubiliejaus šventėje, bet ir aktyviai prisidėti rengiant jubiliejaus dienų programas, pasidalyti rūpesčiais jas organizuojant. Todėl drauge su Kauno arkivyskupijos dvasininkais, institucijų atstovais į šias darbo grupes įeina vietos ordinarų paskirti kunigai koordinatoriai iš visų Lietuvos vyskupijų.

Posėdžio dalyvius pasveikino Kauno arkivyskupijos augziliaras vyskupas Jonas Ivanauskas. Jis taip pat išsamiai supažindino su jau parengta jubiliejaus šventimo programa, pakvietė aktyviai prisidėti, kad kiekvienai iškilmių dienai būtų sėkmingai pasirengta, padedant ir kitų vyskupijų žmonėms. Sielovados programų koordinatorė Vaida Spangelevičiūtė vaizdo priemonėmis apibūdino, ko tikimasi iš sudarytų darbo grupių ir kokie uždaviniai joms keliami. Tarp paminėtų dalykų buvo šv. Mišių liturgijos klausimai, dvasininkų, sakysiančių homilijas, Šventojo Rašto, bendruomeninės maldos skaitovų parinkimas, atnašos, chorų dalyvavimas, konferencijos katechetinėmis ar evangelizacinėmis temomis po pagrindinių pamaldų. Visų vyskupijų ordinarai ir kunigai nustatytomis dienomis kviečiami aukoti šv. Mišias ir sakyti homilijas, patarnauti tikintiesiems. Vyskupijos taip pat akinamos Šiluvoje pristatyti savo sielovadinę veiklą, pagrindinę šventovę, piligriminę patirtį ir kita.

Už Kaišiadorių vyskupijos dalyvavimą Jubiliejaus šventimo programoje nu-

matytomis dienomis bus atsakingi kun. Rokas Puzonas ir kun. Gediminas Tamošiūnas, Šiaulių vyskupijai atstovaus kun. Mindaugas Grigalius, Panevėžio vyskupijai – kun. Rimantas Kaurietis ir kun. Simonas Maksvytis, Telšių vyskupijos koordinatoriai yra kun. Vilius Viktoravičius ir kun. Rimantas Gudlinkis, Vilniaus arkivyskupijos – kun. Žydrius Kuzinas, Vilkaviškio vyskupijos – kan. Deimantas Brogys. Minėtosios darbo grupės į posėdžius rinksis kas mėnesį, esant būtinybei – ir dažniau.

-kasp-

Marijos diena Šiluvoje

Vasario 13-ąją šiemetines dekanatų piligriminės keliones į Šiluvą pradėjo Jurbarko dekanato tikintieji. Šio krašto žmonių malda Šiluvoje prasidėjo šv. Mišiomis Apsireiškimo koplyčioje. Joms vadovavo Eržvilko ir Vadžgirio parapijų klebonas kun. Virgilijus Rutkūnas. Po Rožiniomaldoskoplyčioje 10 val. šv. Mišias Švč. M. Marijos Gimimo bazilikoje aukojo dekanato dekanas, Jurbarko Švč. Trejybės parapijos klebonas kun. Kęstutis Grabauskas. Iki pagrindinių šv. Mišių atvykę piligrimai adoravo Švč. Sakramentą; adoracijai vadovavo Veliuonos parapijos klebonas kun. Artūras Stanevičius.

Drauge su šio dekanato parapijų, švietimo įstaigų bendruomenių piligrimais pamaldose dalyvavo ir Jurbarko valdžios atstovų. Su savo mokytojais meldėsi būrys moksleivių iš Jurbarko Antano Giedraičio-Giedriaus gimnazijos, Naujamiesčio ir Vytauto Didžiojo vidurinių mokyklų, taip pat Girdžių, Šimkaičių Jono Žemaičio, Vadžgirio ir kt. pagrindinių mokyklų. Per pamaldas giedoti buvo susirinkęs nemažas šio krašto giesmininkų būrys iš Jurbarko Švč. Trejybės, Skirsnemunės ir kitų parapijų. Į Šiluvą taip pat buvo atvykę Vilkaviškio vyskupijos kurijos ir Pastoracinio centro darbuotojai. Visus šiuos piligrimus ir į Šiluvą tądien dalyvauti pamaldose taip pat atvykusius Lietuvos vyskupijų ordinarus,

Daugumoje Kaišiadorių vyskupijos teritorijoje esančių ligoninių yra įrengtos laikinos ar pastovios koplytėlės, kur parapijų kunigai kartą per savaitę celebruoja šv. Mišias, teikia Ligoninių patepimo sakramentą ligoniams. 2007 m. spalio 4 d. nauja koplytėlė (oratorija) atvėrė duris Molėtų ligoninėje, o 2007 m. gruodžio 22 d. – Birštono „Karališkoje rezidencijoje“ (pensionate).

-sbuž, ež, kss, Kš-

Vilniaus arkivyskupijos kunigų susirinkimas

Vasario 13 d. įvyko eilinis Vilniaus arkivyskupijos kunigų susirinkimas. Jo pradžioje vyskupijos kunigams buvo pristatyti 8 nauji arkivyskupijos diakonai, iššventinti sausio 19 d.: Nerijus Grigaliūnas, Andžejus Jasinskas, Francišek Jusiel, Rimas Kalmatavičius, Renaldas Kučko, Darius Marcinkevičius, Kęstutis Palikša ir Mirosław Petrovskij. Susirinkimui pirmininkavęs kard. A. J. Bačkis pranešė, kad nuo birželio jie bus skiriami pastoraciniam darbui į parapijas.

Gailestingumo šventovės rektorius kun. Vaidas Vaišvilas papasakojo kunigams apie Gailestingumo savaitės, kuri tradiciškai tęsiasi nuo Velykų iki Atvelykio, renginius. Šiame šios savaitės metu šventovė bus atidaryta visą parą. Velykų antrąją dieną bus einamas jau tradiciniu tampantis ekumeninis Šviesos kelias nuo Aušros Vartų į šventovę. Kovo 29 d. Šv. Jonų bažnyčioje bus atliktos kompozitoriaus A. Martinaičio „Gailestingumo mišios“. Šventovės rektorius taip pat kvietė visus kunigus į jiems skirtas Gailestingumo savaitės Mišias kovo 27 d., ketvirtadienį, 10 val.

Tęsdamas gailestingumo temą, kardinolas A. J. Bačkis plačiau papasakojo apie balandžio mėnesį Romoje vyksiantį Gailestingumo kongresą, akcentavo jo reikšmę, supažindino su programa. Pasak kardinolo, šis kongresas skirtas ne pamaldumą paveikslui skleisti, bet įsigilinti į Dievo Gailestingumo slėpinį, paveikslui tesant tik jo ženklą. Kardinolas pasidžiaugė, kad gailestingumo kultas peržengia Lietuvos ir Lenkijos ribas ir tampa pasauliniu. Į šį kongresą iš Lietuvos vyksta beveik 100 žmonių grupė, lietuviams Romoje atskiroje bažnyčioje vyks pamaldos, katechezės ves pats kardinolas A. J. Bačkis, evangelikų liuteronų vyskupas M. Sabutis, kun. V. Rudzinkas. Kardinolas A. J. Bačkis yra vienas iš šio pasaulinio kongreso kardinolų globėjų, jis taip pat viešai kalbės kongreso dalyviams balandžio 3 d. tema „Gailestingumo slėpinys – Bažnyčios lobis“.

Kardinolas taip pat džiaugėsi, kad kai kurios parapijos jau atsiliepė į Dvasininkijos kongregacijos raginimus organizuoti adoracijas už kunigus, ir ragino kuo daugiau parapijų prisidėti prie šios iniciatyvos: arba rengti adoracijas tam tikromis dienomis, arba paskirti tam vieną kitą pusdienį, o kur ir tai neįmanoma, surengti bent valandos adoraciją prieš šv. Mišias. „Labai svarbu melstis už mūsų vyskupijos ir Lietuvos kunigus, ypač už tuos, kurie išgyvena vienokių ar kitokių sunkumų ar neberanda džiaugsmo savo tarnystėje. Turime rasti būdą vieni kitus dvasiškai palaikyti“, – kalbėjo kardinolas. Jis taip pat pateikė garsaus vokiečių vysk. V. E. von Kettelerio liudijimą. Jo atsivertimui ir kunigystės pasirinkimui įtakos turėjusi vienos jo net nepažįstančios seselės vienuolės pasiaukojama malda. Visiems kunigams buvo išdalyta Dvasininkijos kongregacijos medžiaga šia tema.

Kurijos kancleris kun. R. Doveika pranešė, kad, siekiant suvienodinti santuokos bylų dokumentaciją, yra sukurtas laisvos būklės formuliaras: laisva būklė

tvirtinama remiantis dviejų liudininkų parodymais. Dokumento formuliarą galima įsigyti pas kanclerį.

Pagrindinė susirinkimo dalis buvo skirta naujai popiežiaus Benedikto XVI enciklikai *Spe salvi*, kurią pristatė Šv. Jono kongregacijos kunigas t. Pranciškus Nekrošius. Jis išsamiai nupasakojo tiek enciklikos struktūrą, tiek pagrindines joje išdėstytas popiežiaus mintis apie tai, kas yra krikščioniškoji viltis, kodėl pasaulis yra praradęs viltį ir kur jis vėl turi jos ieškoti. Pranešėjas ragino visus perskaityti šią encikliką bei pabrėžė, kad ji susilaukė labai daug prieštaravimų įvairiuose pasaulietiniuose sluoksniuose, o tai yra jos kokybės ženklas – vadinasi, ji paliečia tikras ir opias problemas ir kalba tiesą, kuri nepatinka blogio veikiamam pasauliui.

-kžv-

Vilkaviškio vyskupijos kunigų susirinkimas

Vasario 12 d. Marijampolėje surengtame Vilkaviškio vyskupijos kunigų susirinkime buvo pristatyta viena iš *Caritas* iniciatyvų – „Pagalba prekybos žmonėmis ir prostitucijos aukoms“. Su šia akcija supažindinusios dvi *Caritas* atstovės sakė, kad komandą sudaro 12 žmonių. Prelegentės atkreipė klausytojų dėmesį, kad žmonės prostituciją kartais neteisingai vertina. Visi gerai supranta, jog prekyba žmonėmis yra nusikaltimas, už kurį baudžiama. Tuo tarpu kai kalbama apie prostituciją, ne vienam atrodo, kad tai tik moters moralės ir laisvo apsisprendimo klausimas, o ne organizuotas nusikalstamas verslas, tiesiogiai susijęs su prekyba žmonėmis.

Tapusi prostitucijos auka, mergina būna labai pažeista, išgyvena baimę ir gėdą, todėl sunkiai priima pagalbą, kuri yra trejopa: krizinė (pirma būtiniausia) psichologinė ir teisinė pagalba), socialinė (suteikiamas visiškas išlaikymas, mokoma naujų įgūdžių), palaikomoji (padedanti išlaikyti naują gyvenimo būdą).

Į prostitucijos pinkles moterys kartais patenka iš naivumo, dėl šeimos neturėjimo ir nepatirtos tikrosios meilės, meile laikant tik greitus lytinius santykius, dažnai – dėl socialinių problemų šeimoje. Tarp tapusių prostitutėmis moterų daug yra patyrusių seksualinį smurtą vaikystėje. Daugelis jų stokoja išsilavinimo. Prelegentės paneigė mintį, kad prostitucija yra seniausia pasaulyje profesija, nes tai nėra laisvas pasirinkimas. Kad žmogus galėtų pasirinkti, jam reikia turėti bent kelias galimybes, o šios moterys dažnai jų neturi. Be to, pasirinkimo laisvę naikina ir rafinuoti verbavimo metodai. Žinoma atveju, kai mergina susipažįsta su vyriškiu, pradeda juo pasitikėti, o šis vėliau ją išvežęs parduoda į viešnamį. Merginas vilioja, apgauna ir parduoda ne iš užsienio atvykę suteneriai, bet vietiniai tų pačių kaimų ir miestelių vaikinai, vyrai.

Pasak prelegentių, prostitucija ne verslas, o žmonių naikinimas. Jos legalizavimas būtų pražūtingas, ir vieninteliai, kas iš to laimėtų, tai prostitucijos organizatoriai, kuriems jau dabar tai neša didžiulius pinigus. Šiandienė situacija, anot prelegentių, reikalauja Bažnyčios paramos. Kunigas yra didelis autoritetas. Jo parodytas dėmesys gali padėti toms merginoms atsiverti ir priimti pagalbą. Labai svarbi pavyzdžio jėga. Tai ne šiaip problema, bet labai aiški gėrio ir blogio kova, kurioje krikščionys negali likti abejingi.

Vidurdienį Vilkaviškio vyskupijos kunigai kartu su vyskupais Rimantu Norvila ir Juozu Žemaičiu MIC koncelebravo šv. Mišias bazilikoje, o po jų meldėsi prie Pal. Jurgio Matulaičio altoriaus.

-kmm-

brolius kunigus, pasirūpinusius patarNAVIMais maldininkams, pagrindinių šv. Mišių pradžioje Kauno arkivyskupo metropolito Sigito Tamkevičiaus ir savo vardu nuoširdžiai pasveikino vysk. Jonas Ivanauskas. Jis pakvietė melstis Šventojo Tėvo intencijomis, taip pat už tėvynę Lietuvą, kurios Nepriklausomybės švenčių išvakarėse ir buvo švenčiama ši Marijos diena. Vysk. J. Ivanauskas vadovavo Eucharistijos liturgijai, koncelebravo Telšių vyskupas Jonas Boruta SJ, Šiaulių vyskupas Eugenijus Bartulis, Vilkaviškio vyskupas Rimantas Norvila, Panevėžio vyskupas emeritas Juozas Preikšas, įvairių Lietuvos vyskupijų dvasininkai.

Per pamokslą vysk. J. Ivanauskas aptarė atsivertimo ir atgailos svarbą gavėnios kelionėje į Viešpaties prisikėlimo šventę. Pasak ganytojo, gavėnios metas – tai proga keisti mąstyseną, evangeliniu žvilgsniu naujai pažvelgti į pasaulį, Bažnyčią, atsakomybę už ją, savo pašaukimą ir vietą bažnytinėje bendruomenėje. Ganytojas pabrėžė šių metų, kai švenčiame Švč. M. Marijos apsišaukimo Šiluvoje jubiliejų, išskirtinumą ir svarbą visai Lietuvai, akcentavo, jog drauge su kitomis sukaktis švenčiančiomis Dievo Motinos apsišaukimo vietomis Lurde, Fatimoje, Dievo Motinos apsišaukimo jubiliejus Šiluvoje yra malonės ženklas mūsų tautai ir visai Europai. Vysk. J. Ivanauskas padėkojo kitų vyskupijų ganytojams už jubiliejaus renginių iniciatyvų palaikymą, su dėkingumu prisiminė Vilkaviškio vyskupijos ganytojų, ypač vyskupo emerito Juozo Žemaičio pastangas ir maldos sąjūdį sovietmečiu prašant laisvės dovanos Marijos užtariamu. Šia proga vysk. J. Ivanauskas padėkojo ir visiems tikintiesiems, kurie prisideda prie pasirengimo jubiliejui, jį paremia, labiausiai – savo malda. „Marija, globok mus visus ir leisk mums prasmingai švęsti Tavo dovaną – apsišaukimą Šiluvoje“, – užbaigdamas sakė ganytojas. Maldingoji kelionė į Šiluvą baigėsi piligrimų agape Jono Pauliaus II namuose.

-kasp-

Seminaras ministrantų stovyklos vadovams

Vasario 8–9 d. Vilkaviškio vyskupijos pastoraciniame centre Marijampolėje buvo susirinkę tradicinės Vilkaviškio vyskupijos ministrantų stovyklos vadovai, besiruošiantys vasarą šią stovyklą organizuoti jau šeštą kartą. Kiekvienais metais stovykla turi savitą temą. Šį kartą ji vadinsis „Šventimas ir Gyvenimas“. Bus gilinamasi į Eucharistijos šventimo prasmę, ištakas, liturginių gestų bei žodžių reikšmę ir į tai, kokią prasmę visa tai turi mūsų gyvenimui.

Pirmąją dieną permąstytas Evangelijos tekstas apie Paskutinę vakarienę. Vakare analizuota, koks turi būti vadovas, kokiomis savybėmis jis turi pasižymėti, kad galėtų dirbti stovykloje. Visi sutarė, kad norintis dirbti ministrantų stovykloje turi būti tikintis, atsakingas, mylintis, kūrybingas, komandos žmogus. Pirmosios dienos vakarą žiūrėtas Henriko Surplio filmas apie pernai vykusią stovyklą „Dešimt“.

Antroji pasirengimo stovyklai diena pradėta malda ir kun. Artūro Kazlausko paskaita. Kun. Artūras pasidalijo mintimis apie Eucharistijos šventimą ir jos svarbą šiandienos pasauliui ir žmogui. Paskaitininkas peržvelgė Katalikų Bažnyčios katekizme nurodomus Eucharistijos pavadinimus bei juos pakomentavo. Kun. Artūras pabrėžė, jog kaskart švęsdami Eucharistiją mes dalyvaujame didžiame pasaulį kuriančio, atperkančio ir palaikančio Dievo darbe.

Antroje dienos pusėje rinktasi į atskiras darbo grupes. Katechezės komanda svarstė katechezėjų temas. Vakaro programų grupė kūrė įvairias užduotis. Organizacinė grupė svarstė, kas galėtų pagerinti visos stovyklos ir vadovų darbą. Liturginės grupės komanda apžvelgė Eucharistijos šventimo momentus, kad jai būtų tinkamai pasiruošta.

-Im-

Panevėžio vyskupijos kunigų susirinkimas

Vasario 19 d. Panevėžio vyskupijos kurijoje vykusiame šios vyskupijos dvasininkų susirinkime plačiau pristatytas Lietuvos Caritas projektas, kuriuo stengiamasi padėti prostitucijos ir prekybos moterimis aukoms bei smurtą ir patyčias patyrusioms pilietėms. Projektą pristatė jo koordinatore Lietuvoje Kristina Mišiniene ir Lina Ramunytė. Anot prelegentių, tokia pagalba teikiama trimis kryptimis: krizinė pagalba; psichosocialinė reabilitacija (pastogė, materialinė pagalba, socialinio darbuotojo, psichoterapeuto, juristo konsultacijos, darbinės kvalifikacijos įgijimas ir tobulinimas); palaikomoji tarnyba baigusioms šią programą moterims.

Šis projektas vykdomas nuo 2001 m., jį finansuoja *Renovabis* (Vokietija), *Communicantes* (Olandija), LR Socialinio darbo ir apsaugos ministerija bei privatūs aukotojai. Projekto centrinė būstinė veikia Kaune, tačiau moterims pagalba teikiama visoje Lietuvoje. Pagalbos kreipiasi moterys, pakliuvusios į prostitucijos tinklą tiek mūsų šalyje, tiek ir užsienyje (Vokietijoje, Ispanijoje, Olandijoje, Graikijoje ir kt.). Projektas vykdomas Vilkaviškio, Šiaulių, Telšių, Kauno ir Panevėžio vyskupijose. Panevėžio vyskupijoje – nuo 2005 m. (atsakingoji L. Ramunytė). Daugiausia pagalbos šauksmo sulaukiama iš atokių vienkienų, kaimų, gyvenviečių, policijai jau žinomų smurtaujančių, girtaujančių šeimų. Aišku, gaunama signalų ne tik iš Panevėžio, bet ir iš kitų šios vyskupijos miestų. L. Ramunytė pateikė 2007 m. statistiką: Pasvalyje ir Kupiškėje suteikta pagalba keturioms, o Biržuose septynioms, Rokiškyje trims moterims. Šiais metais atsiliepė jau šešios moterys. Nuo veiklos pradžios Panevėžio vyskupijoje jau pagelbėta 70 aukų.

Anot prelegentių, labai svarbu, kad moterys ryžtųsi prabilti apie savo išgyvenimus, patirtą prievartą ne tik sau, bet ir vaikams, liudytų teismuose prieš sutenerius ir prekeivius moterimis. Todėl suteikiama pagalba yra konfidenciali, dirba komanda, greitai reaguojama krizių atveju, bendradarbiaujama su įvairiomis tarnybomis. K. Mišiniene ir L. Ramunytė kvietė kunigus atsiliepti į šią iniciatyvą. Mes turėtume būti vieni už kitus atsakingi bei solidarūs. Šis projektas Lietuvoje jau padėjo 400 moterų.

Ruklos įgulos vyresnysis karo kapelionas ir Ruklos Šventosios Dvasios parapijos klebonas, KTF VDU dėstytojas kun. teol. dr. Arnoldas Valkauskas (Didžiojo Lietuvos etmono Jonušo Radvilos mokomasis pulkas) kunigams kalbėjo apie egzorcizmus bei egzorcistų darbą. Prelegentas parodė keletą vaizdajuosčių, kuriose užfiksuoti egzortuojami žmonės, jų fizinės ir psichologinės reakcijos, savo darbo patirtimi dalijasi garsūs Italijos egzorcistai, stačiatikių Bažnyčios dvasininkai. Prelegentas sakė, kad įvairios užfiksuotos fizinės žmonių reakcijos tėra labai maža šio reiškinių dalis, kuri beveik visai neatspindi dvasinės jausenos, įtampos ir t. t. Patys apsėdimo faktai yra realūs ir aiškiai matomi, žmonių, kenčiančių nuo okultizmo praktikų, burtų, magijos iš tiesų yra labai daug. Pasak kun. A. Valkausko, stačiatikių Bažnyčios dvasininkai teigia, jog 80 procentų ligų galima išgydyti malda. Jis kartu pakartojo popiežiaus Jono Pauliaus II mintį, jog tie, kurie nepripažįsta piktojo, kartu neigia Dievą ir Kristaus išganingąją misiją.

Anot paskaitininko, didžiausia kunigų problema – vienybės tarpusavyje ir vienybės su vietos vyskupu stoka. Liūdina faktas, kad kunigai dažnai susirenka aptarti finansinių bei buitinių dalykų, bet retai drauge meldžiasi, dalijasi dvasinio gyvenimo ir brandos patirtimi. Taip nuskurdinamas tikėjimas,

pamažu išblunka tikrosios kunigystės prasmė, kurios ženklus jie gauna per šventimus malda ir vyskupo rankų uždėjimu. Dažniau reikėtų melstis ir tiesiog laiminti žmones. Čia svarbus paties kunigo ir Dievo santykis, pasitikėjimas Dievu.

Kun. A. Valkauskas apžvelgė piktojo kankinimo būdus, pasireiškiančius per ydas, prisirišimus, nuodėmes, netvarkingą moralinį gyvenimą. Pirmiausia žmogus yra gundomas, varginamas, o vėliau ir užvaldomas, kuomet visas asmuo priklauso piktojo realybei ir įtakai. Žmogų į klaidas nuveda Dievo įsakymų nepaisymas. Kartais demonui veikti padeda susiklosčiusios sąlygos, netgi šeimos aplinka, abortai, pornografija, homoseksualizmas, masturbacija, suicidinės reakcijos.

Anot prelegento, pirmoji pagalba – dvasinis pokalbis, palaiminimas ir išpažintis. Svarbu nuodėmės nepateisinti, ją pripažinti, stengtis nekartoti, nepraktikuoti, taisytis ir siekti pažangos dvasiniame gyvenime. Meldžiantis būtina pasitikėti Dievu ir prašyti išlaisvinimo. Kunigo misiją šiuo atveju praturtintų ir sustiprintų malda, sąžiningas pareigų atlikimas ir nuolatinis pasitikėjimas Dievu. Kunigui svarbu neprisirišti prie fizinių dalykų ir tikėjimo plotmėje neieškoti racionalių paaiškinimų ir įrodymų. Išlaisvinimo negalima siekti ir suprasti kaip maginio veiksmo. Todėl ir parapijiečiams svarbu pasakyti, jog pirmiausia reikia pasitikėti Dievu, kryžiumi, nenešioti ir namie nelaikyti jokių nesuprantamų ženklų, užrašų, skulptūrėlių, amuletų ir kt.

Kun. A. Valkauskas dalijosi asmenine egzorcisto patirtimi, papasakojo keletą būdingesnių atvejų. Atliekant šią tarnystę Bažnyčioje susiduriama su piktojo tikrove, jo galia, didelis neigiamas emocinis krūvis ir iš pačios aplinkos, ir iš žmonių, paliestų piktojo. Todėl prelegentas minėjo, kad reikia daug melstis, taip pat turėti maldos grupelę, kuri dvasiškai palaikytų patį egzorcistą, jo tarnystę, konkrečius veiksmus. Jis paminėjo, kad dirbant šį darbą svarbus išsilavinimas, dvasinis gyvenimas, taip pat geras psichologijos išmanymas, gebėjimas analizuoti žmonių patirtis ir reakcijas, patirtus sužeidimus ir kt.

Vyskupas Jonas Kauneckas susirinkimo pabaigoje apžvelgė vyskupijos 2007 metų finansinę būklę, pateikė parapijų ir kurijos pajamų ir išlaidų ataskaitas, įvardijo tikslines lėšas, rinkliavas, paminėjo nuveiktus darbus. Tą dieną kunigams ir parapijoms išplatintas vyskupo aplinkraštis girtuoklystės klausimu. O laiške vyskupijos kunigams ganytojas kviečia visas parapijas kartu su šios vyskupijos Gyvojo rožinio draugijos nariais kovo 2 d. drauge melstis už blaivybę. Tokiu būdu bus deramai įsitraukta į tautos blaivinimo akciją, Lietuvos Respublikos Seimui 2008-uosius paskelbus blaivybės metais. Ganytojas savo laiške ragina kunigus parapijose ir bendruomenėse organizuoti, steigti blaivininkų būrelius, kviesti tikinčiuosius daryti blaivybės arba abstinencijos pasiryžimus. Taip pat rekomenduojama parapijose įsitaisyti vadinamąją *Aukso knygą*, kurioje būtų įrašomos pasižadėjusiųjų pavardės. Dera paskelbti ir apie galimybę išsivaduoti iš šios problemos gydantis (Minesotos programa ir kt.), dalyvaujant anoniminių alkoholikų būreliuose.

-kjj-

Konferencija: „Slaptoji pedagogė – šiaulietė vienuolė – Jonė Juozapaitytė“

Vasario 12 d. Šiaulių universitete organizuota konferencija „Slaptoji pedagogė – šiaulietė vienuolė – Jonė Juozapaitytė“. Jonė Juozapaitytė 1947 m., kai buvo

Renginys „Ir kas ta meilė?“

Artėjant Šv. Valentino dienai, Kaišiadorių vyskupijos jaunimo centras kartu su Šeimos centru vasario 9 d. pakvietė vyskupijos jaunimą dalyvauti vienos dienos renginyje „Ir kas ta meilė?“. Kaišiadorių vyskupijos sielovados centre vykusiame renginyje dalyvavo jaunimas iš įvairių Kaišiadorių vyskupijos parapijų (Daugų, Dusmenų, Kaišiadorių, Kernavės, Kruonio, Musninkų, Paparčių, Pivašiūnų, Semeliškių, Širvintų, Vievio, Žaslių, Žiežmarių), taip pat buvo svečių iš Kauno arkivyskupijos – Rumšiškių parapijos.

Gausus jaunuolių būrys, susipažinę, pažaidę ir išklausę renginio įvado „nėrė“ į meilę. Plačiau pristatyta ketveriopa meilė: kūniška, draugų, romantiška – įsimylėjimas ir sutuoktinių. Pradžioje atskleista, kas meilę daro gražią, patrauklią, kaip ji pasireiškia fiziniu, psichologiniu, dvasiniu ar socialiniu lygmeniu. Vėliau pats jaunimas bandė įžvelgti slypinčius pavojus, taip pat turėjo galimybę išgirsti apie Dievo meilę žmonėms, kuo ir kaip ji pasireiškia.

Po pietų „meilės pamokas“ atskleidė Ričardas Pagojus, pristatęs, su kokiomis baimėmis susiduria jaunimas kalbėdamas apie meilę, ko labiausiai išsigąsta. Taip pat gilintasi, ką reiškia ir kuo skiriasi meilės sąvokos: „agape“ – besąlygiška (dieviška) meilė, „philia“ – broliška meilė, „storge“ – prierašioji meilė, „manija“ – beprotystė (meilė be proto), „erosas“ – aistringa meilė, aistringas noras. Kalbėta apie skaisčios draugystės teigiamą įtaką santuokai.

Susitikimo pabaigoje buvo pristatyta Šv. Valentino asmenybė ir vasario 14-osios prasmė. Šia proga jaunimas darė skirtukus, ant kurių vienoje pusėje rašė, ką suprato apie meilę ar ko norėtų kitam palinkėti. Vėliau šiuos skirtukus pasidalijo tarpusavyje, o tuščioje pusėje užsirašė pasiryžimus, ką norėtų keisti savo (taip pat draugų, artimųjų) meilėje.

-kvjc-

Šv. Valentino šventė kitaip

Antrą kartą Kauno arkivyskupijos jaunimo centro komanda pakvietė Šv. Valentino dieną švęsti kitaip, priešingai nei siūlo prekybos centrų „kultūra“, t. y. krikščioniška dvasia, apmąstant apaštalo Pauliaus himną meilei ir šlovinant Dievą. Pasak tokios Šv. Valentino dienos iniciatorės ir koordinadorės Linos Žadvydaitės, atradus asmeninį santykį su Dievu ateina supratimas, kad meilė yra gilus ir ilgalaikis santykis. Vartotojiška šių dienų kultūra stengiasi jaunam žmogui įpiršti, jog meilė yra trumpalaikė emocija, jos išraiškų „įvairovė“ (širdelė, atvirukas, seksas) pasiūlant Valentino dienos progą. Atsikrovoti vertybes ir jų tikrąją prasmę šiandien – tai siūlyti krikščioniškąją alternatyvą visada, kai tik įmanoma. Šv. Valentino diena kitaip – vienas to pavyzdžių.

Vasario 14 d. Kauno arkivyskupijos konferencijų salėje vos sutilpo visi atėjusieji. Daugumą sudarė jaunimas, tačiau kai kuriems tai buvo visos šeimos šventė. VDU Katalikų teologijos fakulteto (KTF) dekanas dr. Benas Ulevičius pasidalijo mintimis apie nesusikalbėjimą tarp žmonių ir siūlė supykus, prieš ką nors ištariant, stabtelėti – suskaičiuoti bent iki vieno. Kauno arkivyskupijos sielovados programų koordinadorė Vaida Spangelevičiūtė siūlė apmąstyti meilės ir tikėjimo santykį – jie vienas kitą papildo, o atskirai tiesiog negali būti iki galo įgyvendinami. KTF dėstytoja dr. Lina Šulcienė, remdamasi parodyto multiplikacinio filmo apie Mikę Pūkuotuką siužetu, kvietė pamąstyti apie krikščionišką auką ir atsidavimą, apie dažnai gyvenime pasitaikančius išorinių ir vidinių pasiaukojimo motyvų konfliktus bei tikrųjų vertybių ieškojimą. VDU KTF dėstytojas kun. dr. Kęstutis Kėvalas provokavo gretindamas dabartinės visuomenės stereotipinius ir Kristaus Evangelijos siūlomus meilės bei santuokos supratimus. Jis pabrėžė, kad Kristus mus kviečia būti drąsius ir kartu su juo nuoširdžiai dary-

uždaromi vienuolynai ir seminarijos, persekiojami tikėjimą puoselėjantys, juo labiau jį skleidžiantys žmonės, vadovavo naujai vienuolijai. Ji pati, iš pradžių steigėjo kun. P. Masilionio SJ paskirta, vėliau seserų rinkta, 33 metus buvo Eucharistinio Jėzaus seserų kongregacijos vyresnioji. Jonės Juozapaitytės veiklai skirtą konferenciją, sutinkant Šiaulių universiteto 60-ųjų metų jubiliejų, bendradarbiaudami su Šiaulių vyskupija, organizavo Lietuvių katalikų mokslo akademijos Šiaulių skyrius bei Šiaulių universiteto Socialinės gerovės ir negalės studijų fakultetas. 10 val. Šiaulių katedroje šv. Mišias šia proga aukėjo vyskupas Eugenijus Bartulis, koncelebravo kunigai jėzuitai: Algirdas Paliokas SJ ir L. Baliūnas SJ.

Po šv. Mišių susirinkta Šiaulių universiteto Baltojoje salėje. Vaišintasi kava, žiūrėtas filmas „Mažasis būrys“. Jame pristatytos eucharistiečių gyvenimo – švenčių, kasdienos, skaudžių valandų ir džiaugsmo – akimirkos. Konferencijos pradžią paskelbė doc. dr. Regina Ivoškuvienė. Išangos žodį tarė Šiaulių universiteto prof. Vytautas Karvelis. Profesorius priminė Eucharistinio Jėzaus seserų kongregacijos sesers, doc. Danės Šlapkauskaitės parašytą ir išleistą knygą apie s. Jonę Juozapaitę „Slaptasis aukuras“. „Šios konferencijos vienas pagrindinių uždavinių, – sakė profesorius, – neleisti užmiršti ir mokyti mylėti Meilę.“

Sveikinimo žodį tarė ŠU rektorius prof. habil. dr. Vidas Lauruška. „Labai malonu, – sakė rektorius, – kad konferencija skirta tokiai iškiliai asmenybei. Konferencijos organizavimas rodo, jog dvasingumo aspektai nėra svetimi mūsų universitetui.“

Skaitydamas pranešimą „Tai dabar aktualu“, Šiaulių vyskupas Eugenijus Bartulis paminėjo svarbias tiek Šiaulių, tiek Lietuvos, tiek pasaulio tikinčiųjų gyvenimo sukaktis. „Popiežiaus Benedikto XVI teiginys, kad Eucharistija yra Dievo dovana pasauliui, kad gyventų, yra labai svarbus. Tai ženklas, jog pasaulis tam tikra prasme miršta. Matome, kad ir Lietuva serga, ypač depresija, – sakė vysk. E. Bartulis. – Šiandien kiekvienam asmeniškai reikia susirūpinti dvasiniu augimu, taip pat turime būti švyturiai, nušviečiantys kelią kitiems į Dievo namus. Džiaugiamės, kad šiandien prisimename vieną iš tų švyturių, spinduliavusių tikroju gyvenimo džiaugsmu. Manau, jei žmogus gyvena pilnavertį meilės ir tiesos gyvenimą, remiasi tikrosiomis vertybėmis ir daro tai, ką turi daryti, jam nėra laiko nuliūsti, nusiminti, pulti į depresiją.“ Pranešime buvo minimos ir kitos visuomenės gyvenimo problemos, aptarti siūlomi jų sprendimo būdai.

Eucharistinio Jėzaus seserų kongregacijos sesuo, Šiaulių universiteto doc. D. Šlapkauskaitė pristatė sesers Jonės dienoraščio rankraštį. Prelegentės teigimu, Jonės dienoraštis – jos dvasinės brandos ženklas. Kun. Algirdas Paliokas, Jonės sesuo Bernadeta Paicienė, pusbrolis Albinas Sruogis bei kiti, pažinojusieji seserį Jonę, dalijosi savo prisiminimais. VDU dr. Ramunė Jurkuvienė skaitė pranešimą „Laikmetis ir asmenybės“, VU atstovė Dalia Kutraitė prisiminė Jonės Juozapaitytės vienuolynė praleistus metus rodydama nuotraukas. MRU prof. dr. Vytautas Šlapkauskas kalbėjo apie neformalų dvasinį visuomenės ugdymą. Tiek pranešimuose, tiek prisiminimuose Eucharistinio Jėzaus seserų kongregacijos generalinė vyresnioji iškilo kaip stiprios dvasios, ryžtinga asmenybė, kartu labai jautri, kurianti šiltą bendravimą bei puoselėjanti vidinį ir išorinį grožį. Ne vienas dalyvių prisiminė, jog vienuolijos namai tokioje sudėtingoje Lietuvai situacijoje atrodė kaip rojus.

-irat-

Šiauliuose lankėsi misionierius iš Afrikos

Praėjusių metų rudenį Šiaulių vyskupijos katalikų evangelizacijos centras organizavo konferenciją „Sveikata – dvasinė, psichologinė, fizinė ir socialinė darna“. Vienas konferencijos prelegentų buvo misionierius iš Afrikos kun. Hermanas Šulcas. Susirinkusieji buvo sužavėti ir sukręsti pasakojimo apie misionieriaus patirtį Ruandoje. Sužinojus, kad kunigas vėl savaitei atvyksta į Lietuvą, kilo mintis dar kartą pasikviesti jį į Šiaulius. Šįsyk, bendradarbiaudami su Katalikų evangelizacijos centro direktoriumi Juozu Dapšausku, susitikimą organizavo Šiaulių bendruomenės namai. Vasario 14 d. į Šiaulių bendruomenės namų salę norinčiųjų pasiklausyti misionieriaus prisirinko daugiau nei užtęko vietų. Nemažas būrelis klausėsi stovėdami.

Kun. H. Šulcas yra nominacijos „Lietuvos garbė“ „Metų pašaukimas“ nugalėtojas. Viename skurdžiausių kraštų – Ruandoje, Afrikoje, yra įsteigęs sodybą našlaičiams bei gimnaziją, kurioje mokosi net ministrų vaikai. Savo gimtinėje Lietuvoje, Kėkštų kaime, netoli Klaipėdos, kun. Šulcas įkūrė ir puoselėja Jaunimo sodybą tėvų apleistiems vaikams. Šiauliečiams kunigas misionierius kalbėjo tema „Su meile nuskriaustiesiems ir pažemintiesiems“. Iš pradžių svečias papasakojo apie tai, kas lėmė misionierišką gyvenimo kelią. Tėvelis – vokiečių liuteronas, mama – žemaitė katalikė. Gimė Klaipėdoje, tačiau lietuviškai kalbėti išmoko Vokietijoje, Vasario 16-osios gimnazijoje. Šią gimnaziją berniukas paliko išgirdęs, kad Italijoje, saleziečių gimnazijoje, daug žaidžiama ir mažiau reikia mokytis. Išvyko. Atsitiko taip, kad mokytis reikėjo netgi daugiau, tačiau šis pasirinkimas nulėmė tolesnį gyvenimo kelią. Tapo kunigu saleziečiu. Pasirinko vykti į misijas. Iš kelių pasiūlymų išsirinko patį vargingiausią kraštą – Ruandą. „Prieš trisdešimt metų ten suradau rojų“, – sakė kunigas. Pasak jo, jį sužavėjo paprastumas, natūralumas, autentiškumas. Žmonės labai nuoširdūs ir svetingi. Teko susidurti ir su skurdžia, varginga kasdienybe: vandens, elektros nėra, žmonės miega ant žemės, valgo tik kartą per dieną. Prisimintos pirmosios šv. Mišios, kurias teko aukoti atsitūpus, nes nebuvo stalo. „Širdy sakiau, – prisipažino misionierius, – jei nori šiems žmonėms kalbėti apie gerąjį Dievą, visų pirma pradėk rūpintis jų gyvenimu. Ir nuo tos dienos, kai susipažinau su jaunimu, įkūriau didelę skautų grupę, liturginių reikmenų lagaminukas mažėjo, bet vis didesnis darėsi vaistų lagaminas.“ Atsirado pirmieji sodybos pastatai. Kunigas ypač džiaugėsi mamos atvykimu: ji išmokė jaunuolius daržininkystės, paukštininkystės.

Labiausiai klausytojus sujaukino prieš tryliką metų Ruandoje įvykdytas genocidas, kurio metu per 100 dienų buvo išnaikinta beveik milijonas gyventojų. Buvo išžudyti ir išpuoselėtoje sodyboje gyvenę kunigui Hermanui talkininkavę jauni žmonės. „Norėjau tik mirti“, – prisimena skaudžius įvykius kunigas. Sugrįžęs į stovyklą, rado 12 gyvų jaunuolių. „Turėjau pamiršti savo skausmą, nes jiems buvo sunkiau“, – prisiminė kun. H. Šulcas. Dabar sodyba triskart didesnė, gyvena apie 200 našlaičių, prieš septynerius metus įkurta gimnazija, kurioje mokosi apie 400 mokinių. „Meilė gali daryti stebuklus. Kas atvyksta į Afriką, nebegali jos palikti, arba ji nepalieka. Aš negaliu jos užmiršti. Vis ta mieloji maliarija mane aplanko“, – juokėsi kunigas.

Klausytojai buvo sujaukinti kilnaus pasiaukojamo darbo, todėl, Šiaulių bendruomenės namų vadovui Vaclovui Vingrui pasiūlius, mielai aukomis prisidėjo prie kun. Hermano Šulco vykdomos misijos Ruandoje.

ti gera – taip patirti tikro gyvenimo džiaugsmo paslaptį.

Vakareskambėjo Beno ir krikščioniškojo roko grupių „Quest“ bei „Aukštyn bures“ dainos ir giesmės. Šventės kulminacija buvo daina-giesmė „Dievas yra Meilė“ ir balionų su kokia nors mintimi pagal apaštalo Pauliaus himną lietus. Organizatoriai, sutelkę dėmesį į dvasines vertybes, nepamiršo ir kūno. Pusdienį virtuvėje plušėjusios savanorės iškepė gardų obuolių pyragą, kuriuo jaunimas vaišinosi.

-sa-

Keliais žodžiais

Kaunas. Kauno arkivyskupijos jaunimo centras parengė projektą, padėsiantį ruošti informacijos savanorius, kurie galėtų rašyti pranešimus ir straipsnius Lietuvos žiniasklaidai apie įvairius krikščioniškus renginius. Iki vasaros numatyta surengti keturis seminarus, juose kviečiamas dalyvauti jaunimas nuo 16 iki 30 metų, norintis išmokti rašyti pranešimus spaudai, straipsnius, rengti interviu ir gauti informaciją panaudoti savo parapijos, bendruomenės poreikiams bei krikščionybei skleisti, krikščioniškai minčiai, gyvenimo būdui ir vertyboms populiarinti Lietuvos žiniasklaidoje. Seminarus sudarys teorinė ir praktinė dalys, namų darbai, bus skiriama laiko asmeninei patirčiai, krikščioniškai pasaulžiūrai ugdyti, maldai. Rudenį projekto dalyviai laikys egzaminą „Šiluvos jubiliejus žiniasklaidoje“, jiems bus įteikti pažymėjimai. Projekto koordinatore – Svetlana Adler. Pirmasis seminaras – vasario 23 d.

-kasp-

Lekėčiai. Vasario 16 d. Lekėčiuose iškilmingai paminėtas Lietuvos valstybės atkūrimo 90-metis. Taip pat šiais metais sukako 80 metų, kai Lekėčiuose pastatytas Lietuvos nepriklausomybės paminklas (1928 m.). Šv. Kazimiero parapijos bažnyčioje buvo švenčiama Eucharistija, kuriai vadovavo šios parapijos klebonas Gediminas Marcinkevičius.

-irat-

Savo homilijoje kunigas priminė apie Dievo dovanotą ir į žmogaus širdį įdėtą laisvės troškimą, taip pat pabrėžė, jog žmogaus kaip asmens gyvenimas, šeima, visuomenė bei tauta yra statomi ant meilės ir žmogiško orumo pamatų. Po Mišių prie Nepriklausomybės paminklo miestelio centre iškilmingai pakelta Lietuvos Respublikos vėliava, visus susirinkusius pasveikino ir Lietuvos nepriklausomybės istorines datas priminė Lekėčių laisvalaikio centro kultūrinių renginių organizatorė Vaida Brazaitienė. Lekėčių seniūnas Jonas Albinas Kubilius uždegė atminimo žvakeles ir padėjo gėlių prie paminklo, o Lekėčių vidurinės mokyklos jaunimo dramos kolektyvo merginos apjuosė paminklą pušų girlianda. Visi susirinkusieji sugiedojo Lietuvos himną, pagerbė žuvusius už tėvynės laisvę tylos minute. Po to šventės dalyviai persikėlė į Lekėčių laisvalaikio centrą, kur vyko meninė kultūrinė programa. Lekėčių miestelio seniūnas Jonas Albinas Kubilius tarė sveikinimo žodį – drąsino susirinkusiuosius vieningai kurti ir dirbti dėl tautos laisvės bei ateinančių kartų. Programą užbaigė Lekėčių vidurinės mokyklos jaunimo dramos kolektyvo spektaklis „Gyvenimo pamokos“.

-kjf-

Jonava. Vasario 17-ąją, sekmadienį, gausiai susirinkę Jonavos tikintieji Šv. apaštalo Jokūbo bažnyčioje pasitiko ilgai lauktą Šiluvos Dievo Motinos su Kūdikiu paveikslą kopiją. Prie bažnyčios vartų paveikslą iškilmingai pasitiko Kauno arkivyskupijos augziliaras vyskupas Jonas Ivanauskas ir Jonavos parapijos vikaras kun. Gintaras Blužas, apsupti Sekmadieninės mokyklos vaikų ir gausaus tikinčiųjų būrio. Per homiliją vysk. J. Ivanauskas akcentavo Šiluvos reikšmę Lietuvos kultūrai ir tautiškumui. Ganytojas taip pat pabrėžė, kad Jonavos parapija yra viena uoliausiai besirengiančių švęsti jubiliejų.

-bs-

Svarstyta prekybos žmonėmis prevencija

Sausio 30 d. Šiauliuose susitikę kunigai svarstė prekybos žmonėmis prevencijos problemas. Šiaulių vyskupijos *Caritas* direktorius teol. lic. kun. E. Venckus pristatė socialines darbuotojas, dirbančias su prekybos žmonėmis aukomis.

Prekyba žmonėmis – svarbiausia Europos problema. Prekybos žmonėmis aukų kasmet daugėja. Daugiausia žmonių (43 proc.) parduodama seksualinio išnaudojimo tikslais, tačiau nemažai yra išnaudojama kaip nemokama arba nelegali darbo jėga žemės ūkyje, pramonės įmonėse ar namų ūkyje (32 proc.). Apytikriais Tarptautinės darbo organizacijos (ILO) duomenimis, tokių žmonių, daugiausia moterų ir vaikų, per 2,45 mln..

Konstatuota, jog prekyba į spąstus pakliuvusiomis aukomis yra šiuolaikinė senosios vergų prekybos forma. Žmogus čia laikomas preke, kurią galima pirkti ir parduoti, priversti už skatikus arba dykai dirbti dažniausiai sekso industrijoje, taip pat žemės ūkyje ir registruotose arba nelegaliose pramonės įmonėse. Dauguma prekybos žmonėmis aukų yra moterys, tačiau kartais aukomis tampa ir vyrai. Paprastai tai jauni žmonės, kartais vaikai. Visi jie, norėdami užsitikrinti bent skurdų pragyvenimą, būna viskam pasiryžę, tačiau patirtas išnaudojimas ir prievarta sugriauna jų gyvenimą.

-aj-

Mirė mons. jubil. Pranciškus Ščepavičius (1918–2008)

Vasario 16 d. mirė Baisogalos Švč. Trejybės parapijos altarisas mons. jubil. Pranciškus Ščepavičius. Kun. Pr. Ščepavičius gimė 1918 m. lapkričio 20 d. Raseinių parapijoje. 1944 m. kovo 25 d. išventintas kunigu.

1944 m. birželį paskirtas Jonišio parapijos vikaru, tų pačių metų gruodžio mėnesį – Pašvitinio parapijos vikaru. 1946 m. paskirtas Mūniškių parapijos klebonu, 1947 m. – Kauno Prisikėlimo parapijos vikaru, vėliau tais pačiais metais – Šlapaberžės parapijos klebonu, 1949 m. – Pagirių parapijos vikaru, vėliau tais pačiais metais – Ariogalos parapijos klebonu, 1956 m. – Raudondvario parapijos altaristu, 1957 m. – Senosios Žagarės parapijos klebonu, 1963 m. – Liolių parapijos klebonu, 1965 m. – Betygalos ir Ugionių parapijų administratoriumi, 1966 m. – Veprių parapijos klebonu, 1968 m. – Bazilionų parapijos klebonu, 1979 m. – Baisogalos parapijos klebonu. Šioje parapijoje klebonavo 25 metus, pablogėjęs sveikatai, 2004 m. sausio 9 d. paskirtas Baisogalos parapijos altaristu.

Mons. jubil. Pranciškaus Ščepavičiaus laidotuvių šv. Mišios aukotos vasario 19 d. Baisogalos Švč. Trejybės bažnyčioje. Mirusysis palaidotas Baisogalos parapijos šventoriuje.

-kea-

KANČIA PAGAL MATAŲ

Viešpaties kančios (Verbų) sekmadienis
Iz 50, 4–7; Fil 2, 6–11; Mt 26, 14–27. 66

Evangelistas Matas, vaizduodamas Kristaus kančios istoriją, pabrėžia, jog joje viskas buvo iš anksto numatyta. Čia Jėzus yra savo likimo Viešpats: jis skelbia netrukus būsimą mirtį. Nors daugelis neįžvelgė būsimosios įvykio ženklų, Jėzus tai aiškiai žino. Nepaisydamas grėsmės, lieka pavojingame mieste. Didįjį ketvirtadienį jis sako Paskutinės vakarienės menės savininkui: „Mano metas jau atėjo.“ Nenumaldomai artėja Jėzaus mirties valanda. Jėzus taip pat parodo, jog žino savo išdavėją ir jo išdavystės sandorį. Vakarienes kambaryje jis taria Judui: „Tu pasakei“; Alyvų kalne kreipiasi į išdavusį apaštalą: „Bičiuli, ko atėjai?“ Jėzus ragina Judą užbaigti savo darbą ir drauge duoti ženklą atėjusiems Jėzų suimti kareiviams. Jėzus atmeta jį lydėjusių pastangas jį išvaduoti ir beveik ironiškai atsisako pagalbos. Jam tereikia paprašyti Tėvą ir tas atsiųstų nesuskaičiuojamą daugybę (dvylika legionų – daugiau kaip 70 tūkst.) angelų. Tačiau Jėzus siekia įvykdyti Tėvo valią, pakludamas vidiniam imperatyvui: „kad išsipildytų Raštai“.

Senojo Testamento pranašystes evangelistas Matas perteikia išryškindamas baisesius Jėzaus kančios įvykius. Pranašo Jeremijo žodžiai skelbė apie Judo užmokestį ir dirvą, kuri turėjo būti nupirkta už tuos pinigus, „užmokestį už kraują“. Jėzaus mirties valandą lydi 21 psalmės žodžiai. Jėzus meldžiasi psalmės žodžiais skambant patyčioms. Priešmirtiniu šauksmu Jėzus šiems žodžiams suteikia naują prasmę. Tuo jis dar kartą pabrėžia, jog atsiduoda mirčiai laisva valia.

Evangelistas Matas daugiau negu kiti evangelistai skiria dėmesio Judo likimui. Gali būti, jog jo dėmesį patraukia tai, kad Judas tarp dvylikos apaštalų buvo vienintelis ne iš Galilėjos. Panašiai muitininkas galėjo jaustis esąs kitoks tarp daugumos žvejų. Pasak evangelisto Mato, Judas pats reikalavo užmokesčio už išdavystę. Taigi jo veiksmo motyvas nebuvo gelbėjimasis iš skęstančio laivo – Judas buvo godus pinigų. Matas perteikia klastingą Judo klausimą: „Nejaugi aš, rabi?“ Pakartodamas kitų mokinių klausimą jis apsimeta nieko nesuvokiantis. Evangelistas Matas taip pat perteikia veidmainišką Judo pasveikinimą Alyvų kalne: „Sveikas, rabi!“ Judas ne tik paniekino meilės ženklą, bučiuodamas numatytą suimti Viešpatį, bet dar priedo ištarė draugiškus žodžius. Taip evangelistas Matas iškelia šio mokinio sielos dvilypumą. Matas vienintelis iš evangelistų Jėzaus kančios istorijoje pasakoja

apie išdaviko mirtį – jo pamišimą ir savižudybę. Tik mirties akivaizdoje išdavikui pinigai nebeteko vertės, jis numeta juos aukštiesiems kunigams. O šie atsakingai svarsto, ką daryti su Judo sidabriniais. Skelbiant nuosprendį Jėzui, priešingai, jų nekamavo abejonės.

Evangelistas Matas pasakoja bergždžią Piloto žmonos bandymą išgelbėti Jėzų: „Niekas nedaryk šiam teisiamam.“ Nuostabu, kad vienintelė liudytoja Jėzaus byloje, siekianti Jėzų išteisinti, yra tiesiogiai nepažįstanti jo moteris. Ar jos kankinamas sapnas tėra vienintelis argumentas, bylojantis Jėzaus naudai? Tačiau moters balsas nepajėgė atsverti žmonių minios įniršio.

Pilotas nusiplauna rankas ir sako: „Aš nekaltas dėl šio teisiojo kraujo.“ Tačiau kad ir kaip jas plautų, ant jų laikosi Jėzaus kraujo žymės. Tai teisėjas, atsisakantis atsakomybės už savo sprendimą, pasidavęs politiniam spaudimui ir parodęs, koks neteisingas ir nepagrįstas yra jo nuosprendis. Gali būti, kad jis dėl prietaringos baimės bando nusiplauti nelemtas savo veiksmo pasekmes. Tačiau magiškas rankų plovimas nieko nepadeda. Juo Pilotas nenuplauna savo sąžinės.

Mato perteikiamas minios šauksmas paliko pėdsaką per visą krikščionybės dviejų tūkstančių metų istoriją. „Visi žmonės“ šaukė: „Jo kraujas tekrinta ant mūsų ir mūsų vaikų.“ Kiek neapykantos, nelaimių ir keršto buvo grindžiama šiuo šūksniu! Neteisingas šių žodžių supratimas daugybę amžių buvo antisemitizmo šaltinis, atsakomybę dėl Jėzaus nužudymo priskiriant žydų tautai. Bažnyčios liturginiai tekstai taip pat ugdo tikinčiųjų supratimą bei nuostatas. Neseniai popiežius Benediktas XVI pakoregavo senosios vartosenos Mišiolio maldą už žydų tautą per Didžiojo penktadienio pamaldas: tuo siekta gydyti buvusias krikščionių ir žydų tarpusavio nesupratimo žaizdas. Mes turime tinkamai suvokti šiuos žodžius: nedera sąvokos „visi žmonės“ suprasti pažodžiui. Keli šimtai ar tūkstantis žydų Jėzaus nukryžiuojimo vietoje buvo tik menka dalis žydų tautos. Tik ši mažuma prisiėmė atsakomybę už Jėzaus nukryžiuojimą. Krikščionišku požiūriu šis prakeikimas negalioja visiems, tuo labiau jis negalioja būsimosioms kartoms. Šis šūksnis atskleidžia laukinį jį ištarusių žmonių įniršį. Jėzus meldėsi už savo teisėjus ir budelius ir prašė Tėvo atleisti tiems, kurie nežino, ką daro.

PRISIKĖLIMO LIUDYTOJAI

Kristaus Prisikėlimas – Velykos
Apd 10, 34a.37–43; Kol 3, 1–4; Jn 20, 1–9

Mirusio Jėzaus kūną saugoję kareiviai turėjo kažką naujausti. Jie buvo girdėję apie nuostabius dalykus, kuriuos šis žmogus darė būdamas gyvas. Jo procesas ir pasmerkimas akivaizdžiai nebuvo teisėtas. O juk kai kurie iš jų bendrų niekšiška tyčiojosi iš plakamo Jėzaus. Ar visa tai nesibaigs blogai? Kareiviai džiaugėsi, kad auštant trečiajai dienai jų sargybos laikas ėjo į pabaigą. Staiga rytui brėkstant įvyko kažkas neįsivaizduojamo. Kapas mįslingu būdu tapo tuščias.

Įdomu, kad aukštieji kunigai ir fariziejai Jėzaus prisikėlimo atžvilgiu buvo apdairesni negu jo mokiniai. Per visas baises kančios dienas mokiniai neatsiminė Jėzaus pabrėžto pažado prisikelti. Taip pat Emauso mokiniai nesako tikėję, jog Jėzus prisikels; jie sako: „Mes tikėjome, kad jis atpirksias Izraelį.“ Tačiau aukštieji kunigai ir Rašto aiškintojai apdairesni, jie numato visus galimus scenarijus, todėl liepia saugoti Jėzaus kapą. Juos veikiausiai taip pat kankino baimė, kad, nepaisant visų atsargumo priemonių, gali įvykti kažkas nenumatyto. Neapčiuopiama Jėzaus asmens didybė juos gąsdina. Jie bijo net mirusio Jėzaus ir nori būti visiškai tikri, kad galiausiai nuo jo išsivadavo. Pasitelkti Romos kareiviai, turėję būti atsparūs religinei propagandai ar Jėzaus mokinių manipuliacijoms. Pats Jėzus nurodė trečiąją dieną kaip savo prisikėlimo datą. Pagal anuomet paplitusį įsivaizdavimą, praslinkus trims dienoms prisikelti nebeįmanoma.

Mūsų dienomis taip pat neretai aktyvesni blogųjų žinių skleidėjai, tiesos iškraipytojai ir slėpėjai. Tačiau melo kojos trumpos. Dievo darbo neįmanoma nutylėti. Tiesa neįmanoma manipuluoti ilgą laiką. Ar galima paslėpti saulę ar pavasarį? Šiandien niekas nebetiki, kad Jėzus buvo pavogtas iš kapo.

Jėzaus laidotuvėmis rūpinosi Nikodemus ir Juozapas iš Arimatėjos su savo vergais, moterys iš Jėzaus gimtinės ir mokinių būrio, taip pat kai kurie tolimesni žemesnės socialinės padėties mokiniai. Jėzus iki pat kapo duobės lieka atstumtųjų bičiulis. Prisikėlęs jis pirmiausia pasirodo moterims, pagal ano meto visuomenės supratimą, nepakankamai patikimoms svarbaus įvykio liudininkėms.

Karvedžiai ar politikai planuodami operacijas rūpinasi, kad svarbiausias pozicijas užimtų patikimi žmonės. Šia prasme Jėzaus prisikėlimas nebuvo strategiškai

planuotas įvykis. Į pirmą planą išskyla moterys ir vyrai, anksčiau viešajame Jėzaus gyvenime nevaidinę ypatingo vaidmens, neturėję reikšmingos padėties visuomenėje. Marija Magdaliotė ar Emauso mokiniai pirmiausia sužino apie Viešpaties prisikėlimą. Prisikėlęs Jėzus artimiausius mokinius kol kas verčia palaukti. Petriui jis pasirodo Velykų sekmadienį, o Jonui – tos dienos vakare. Ar tai reiškia, kad vėliau negu moterims pasirodydamas Jėzus baudžia artimiausius mokinius dėl jų tikėjimo stokos? Jėzus turi laiko. Jo prisikėlimo įvykis yra toks reikšmingas, kad apie tai nebūtina ištrimituoti po visą Žemės rutulį per kelias valandas. Jis nepraras savo esminio reikšmingumo ir vėliau, po šimtmečių ar tūkstantmečių.

Visi keturi evangelistai pasakoja, jog moterys ir mokiniai pirmiausia išvydo tuščią kapą. Šis nelauktas ir jaudinantis patyrimas buvo tik parengiamojo pobūdžio. Tikrąją jo reikšmę praneša angelai. Jie skelbia, kad Jėzaus kūnas buvo ne pagrobtas, bet prisikėlė. Pats Jėzus pasirodo saviesiems tik vėliau. Jiems reikia laiko apmąstyti jo skelbtas pranašystes ir tai, kad Jėzaus žodžiai iš tikrųjų išsipildė. Trys praėjusios dienos savo siaubingu psichologiniu krūviu reikalavo laiko, kad mintys galėtų pakrypti nauja kryptimi. Žmogus ne mašina, kurią galima perjungti paspaudus mygtuką. Jėzaus prisikėlimas yra patyrimas, kuriam reikia subręsti.

Kaip ne kartą Evangelijose pabrėžiama, prie Jėzaus kapo ir pasakojant apie jo prisikėlimą išryškėja Petro pirmenybė. Jonas jį pagerbia ne vien kaip vyresnį amžiumi. Jis užleidžia jam pirmenybę, nes tokia buvo Jėzaus valia. Šis mandagumo ir pagarbos ženklas juo labiau stebina, nes jį rodo bičiulis iš artimiausio Jėzaus mokinių būrio. Jonui tokia elgsena turėjo būti labai įprasta, nes nepaisydamas bėgimo, natūralaus smalsumo ir nuostabos, jis nepamiršta deramos tvarkos. Šios Evangelijoje įrašytos nuostatos ir mūsų dienomis grindžia Petro ir jo įpėdinių popiežių tarnystės reikšmingumą.

Į akis krinta svarbi detalė: prisikėlęs Jėzus kape paliko drobules ir skarą. Po kryžiumi kareiviai išsidalijo Jėzaus drabužius ir paliko jį mirti nuogą. Nikodemo ir Juozapo iš Arimatėjos vergai anuometiniu papročiu įvyniojo jį į drobules. Kai Jėzus pasirodė mokiniams, jiems susidarė išpūdis, jog jis apsirengęs. Jis buvo apsirengęs dangiškojo Tėvo šlove.

Katalikiškojo auklėjimo kongregacija

Drauge ugdyti katalikiškojoje mokykloje. Pašvęstojo gyvenimo asmenų ir pasauliečių tikinčiųjų bendra misija

(Pabaiga. Pradžia Nr. 3)

Teologinis ir dvasinis ugdymas

26. Siekiant per mokymą perteikti krikščioniškąją žinią reikia gerai pažinti tikėjimo tiesas, taip pat dvasinio gyvenimo principus, reikalaujančius nuolatinio tobulinimo. Štai kodėl tiek pašvęstieji, tiek pasauliečiai katalikiškosios mokyklos ugdytojai turi eiti tinkamu teologinio ugdymo keliu (27). Toks kelias palengvina derinant tikėjimo supratimą su profesiniu angažavimusi ir krikščioniškąja veikla. Greta teologinio ugdymo auklėtojams taip pat reikia kultivuoti savo dvasinį ugdymą siekiant plėtoti savo santykį su Jėzumi Kristumi ir tapti panašiais į Mokytoją. Šia prasme tiek pasauliečių, tiek pašvęstojo gyvenimo asmenų ugdymas turi būti integruojamas į asmenybės formavimo procesą, stengiantis vis labiau panašėti į Kristų (*Rom 8, 29*) ir sutelkti ugdomąją bendruomenę apie Mokytoją Kristų. Be to, katalikiškoji mokykla gerai suvokia, kad jos sudaroma bendruomenė turi nuolat gaivintis versmėmis, iš kurių kyla jos buvimo prasmė: išganingu Dievo žodžiu Šventajame Rašte, Tradicijoje, visų pirma Bažnyčios Magisteriumo nušviestoje liturginėje ir sakramentinėje tradicijoje (28).

Pašvęstųjų asmenų indėlis į bendrą ugdymą

27. Pašvęstieji asmenys, išpažindami evangelinius patarimus, rodo, kad jie gyvena Dievui ir iš Dievo, ir tampa konkrečiais trejybės meilės liudytojais, kad žmonės galėtų patirti dieviškojo grožio žavesį. Taigi jų pirminis indėlis į bendrą misiją yra pašvęstųjų asmenų radikalumas gyvenant pagal Evangeliją. Dėl savo pašaukimo kelionės jie turi teologinį ir dvasinį pasirengimą, kuris, būdamas sutelktas į Bažnyčioje gyvenančio Kristaus slėpinį, turi nepaliaujamai daryti pažangą drauge su Bažnyčia, žengiančia per istoriją į „tiesos pilnatvę“ (*Jn 16, 13*). Pagal šią būdingą bažnytinę dinamiką pašvęstieji asmenys kviečiami dalytis savo ugdymo vaisiais su pasauliečiais, ypač su tais, kurie jaučia, kad yra pašaukti „įgyvendinti aspektus bei momentus, susijusius su specifiniu instituto dvasingumu bei specifine jo misija“ (29). Taip pašvęstojo gyvenimo institutai ir apaštališkojo gyvenimo draugijos, išitraukdami į ugdymą, įstengs laiduoti esminį atvirumą Bažnyčiai ir išlaikys gyvą savo

steigėjų dvasią, taip pat atnaujindami ypač brangų katalikiškosios mokyklos tradicijos aspektą. Iš tikrųjų nuo pat pradžių [vienuolinių institutų bei draugijų] steigėjai ir steigėjos skyrė ypatingą dėmesį *ugdytojų ugdymui* ir dažnai tam skyrė daug jėgų. Toks ugdymas tiek tada, tiek dabar yra skirtas ne tik profesiniams įgūdžiams stiprinti, bet visų pirma mokymo profesijos pašaukimo aspektui nušviesti, puoselėjant evangelinių vertybių įkvėptą mentaliteto brandą pagal instituto misijos ypatingus bruožus. Todėl „ypač naudingos ugdymo programos, apimančios reguliarias studijas ir maldingą apmąstymą, kas yra instituto steigėjas, charizma ir konstitucija“ (30).

28. Daugelyje vienuolinių institutų jau nuo seno buvo dalijamasi ugdomąja misija su pasauliečiais, ir tai prasidėjo nuo mokykloje esančios vienuolinės bendruomenės atsiradimo. „Dvasinių šeimų“, „asocijuotų pasauliečių“ grupių ar kitų formų, leidžiančių pasauliečiams tikintisems semtis dvasinio bei apaštališko vaisingumo iš pirminės charizmos, plėtra pasirodo kaip pozityvus ir viltį katalikiškojo ugdymo misijos ateičiai teikiantis elementas.

29. Beveik savaime aišku, jog Bažnyčios – bendrystės požiūriu šios ugdymo programos, siekiant bendrai dalyvauti misijoje ir gyvenime drauge su pasauliečiais pagal atitinkamos charizmos šviesą, turėtų būti planuojamos bei įgyvendinamos ir ten, kur pašaukimą į pašvęstąjį gyvenimą yra gausu.

Pasauliečių indėlis į bendrą ugdymą

30. Pasauliečiai tikintieji, būdami pakviesti gilinti savo pašaukimą kaip katalikiškosios mokyklos ugdytojai bendrystėje su pašvęstojo gyvenimo asmenimis, yra taip pat raginami bendroje ugdymo kelionėje prisidėti originaliu ir nepamainomu savo pilnutinio bažnytinio subjektiškumo indėliu. Pirmiausia tai reiškia, jog jie, būdami pasauliečiai, randa ir gyvena „nuostabiu“, ypatingu pašaukimu Bažnyčioje (31): šiuo pašaukimu pasauliečiams skirta „ieškoti Dievo karalystės, rūpinantis laikiniais dalykais ir juos tvarkant pagal Dievo valią“ (32). Kaip ugdytojai, jie pašaukti „tikėjimo dvasia įgyvendinti pasaulietinį pašaukimą bendruomeninėje mokyklos struktūroje, kiek įmanoma geriau pasirengę profesiniam darbui, turėdami tikėjimo įkvėptą apaštališką nuostatą visapusiškai ugdyti žmogų“ (33).

31. Reikėtų pabrėžti, kad ypatingas indėlis, kurį pasauliečiai ugdytojai gali įnešti į ugdymo kelionę, kyla būtent iš jų gyvenimo pasaulietinio pobūdžio, suteikiančio jiems ypatingą gebėjimą užčiuopti „laiko ženklus“ (34). Gyvendami savo tikėjimu šeimoje bei visuomenėje kasdienos sąlygomis jie gali padėti visai

ugdomajai bendruomenei tiksliau išskirti evangelines vertybes ir tais ženklais rodomas antivertybes.

32. Laipsniškai brandindami savo bažnytinių pašaukimą pasauliečiai tolydžio vis geriau suvokia savo dalyvavimą ugdomojoje Bažnyčios misijoje. Jie taip pat raginami imtis aktyvaus vaidmens, puoselėdami bendruomenės, kurią statydina drauge su pašvęstaisiais asmenimis, dvasinį gyvenimą. „Bendrystė ir abipusiškumas Bažnyčioje niekada nėra vienakrypčiai“ (35). Jei praeityje daugiausia kunigai ir vienuoliai duodavo dvasinio peno ir vadovaudavo pasauliečiams, šiandien „pasauliečiai savo ruožtu gali ir turi remti kunigus ir vienuolius jų dvasinės ir sielovadinės tarnybos kelyje“ (36).

33. Žvelgdami iš ugdymo perspektyvos, dalydamiesi savo maldos gyvenimu, taip pat atitinkamomis bendruomeninio gyvenimo formomis, pasauliečiai tikintieji ir pašvęstojo gyvenimo asmenys praturtins savo mąstymą, broliškumo jausmą ir didžiadvasišką atsivadimą. Šioje bendroje katechetinio, teologinio bei dvasinio ugdymo kelionėje – meldžiantis, klausantis, mokantis ir mokant broliškoje bendrystėje – galime matyti Bažnyčios veidą, rodantį Kristaus veidą.

Formavimas bendrystės dvasia siekiant ugdymo

34. Katalikiškajai mokyklai dėl jos pačios prigimties reikia, kad joje būtų ir ištrauktų ugdytojai, kurie ne tik turi kultūrinį bei dvasinį išsilavinimą, bet ir tikslingai siekia plėtoti savo bendruomeninį ugdomąjį išipareigojimą autentiška bažnytinės bendrystės dvasia.

35. Per ugdymo procesą ugdytojai taip pat kviečiami plėtoti santykius profesiniu, asmeniniu bei dvasiniu lygmeniu pagal bendrystės logiką. Kiekvienas iš tų dalykų reiškia atvirumo, pasirengimo dalytis idėjomis nuostata, bendrą sambūvį ir brolišką gyvenimą su ugdomąja bendruomene. Palyginimas apie talentus (*Mt 25, 14–30*) padeda mums suvokti, kaip kiekvienas kviečiamas padaryti savo dovanas vaisingas ir priimti kitų turtą bendroje ugdomojoje misijoje.

36. Be to, bendra misija praturtinama skirtingumais, kuriuos įneša pasauliečiai tikintieji ir pašvęstojo gyvenimo asmenys, kai į vienovę suaudžia skirtingų charizmų išraiškas. Šios charizmos yra ne kas kita, kaip skirtingos dovanos, kuriomis ta pati Dvasia praturtina Bažnyčią ir pasaulį (37). Todėl katalikiškoje mokykloje „pašaukimų abipusiškumas, jei vengiama tiek priešpriešos, tiek vienuodumo, yra ypač vaisinga perspektyva auklėjimo bendruomenės bažnytiniam matmeniui praturtinti. Šioje bendruomenėje įvairūs pašaukimai tarnauja bendrystės kultūros įgyvendinimui. Tai skirtingi, tačiau vienas ki-

tą papildantys būdai, tarpusavyje susiję ir prisidedantys prie tobulo didžiausios charizmos – gailestingosios meilės – įgyvendinimo“ (38).

37. Katalikiškosios mokyklos ugdomoji bendruomenė, suorganizuota pagal asmenų bei pašaukimų įvairovę, bet gaivinama tos pačios bendrystės dvasios, siekia kurti vis gilesnius bendrystės ryšius, kurie savaime yra ugdomieji. Būtent tuo ji „auklėjamoju bei pedagoginiu lygmeniu išreiškia pašaukimų įvairovę ir grožį, taip pat jų vaisingumą, taip prisidedama prie mokyklos institucijos gyvenimo“ (39).

Bendrystės liudijimas ir kultūra

38. Šis vaisingumas pirmiausia išreiškiamas ugdomosios bendruomenės pateikiamu liudijimu. Žinoma, mokyklose ugdoma iš esmės per mokymą, kuris yra traukos galia ir per kurį perteikiamos idėjos bei įsitikinimai. Šia prasme „žodis yra pagrindinis proto ugdymo kelias“ (40). Tačiau tai nepaneigia fakto, kad ugdoma ir kitokiomis mokyklinio gyvenimo situacijomis. Mokytojai, kaip ir visi kiti asmenys, gyvenantys ir dirbantys mokyklinėje aplinkoje, gali ugdyti, taip pat ir neigiamai, savo žodiniu ar nežodiniu elgesiu. „Ugdymo darbe – ypač tikėjimo ugdymo, kuris yra asmens ugdymo viršūnė ir sudaro žmogaus horizontą, pagrindinis vaidmuo tenka konkrečiam liudytojui“ (41). „Tai labiau negu bet kada reikalauja, kad malda palaikomas liudijimas formuotų kiekvienos katalikiškosios mokyklos aplinką. Mokytojai kaip liudytojai liudija jų gyvenimus gaivinančią viltį (plg *1 Pt 3, 15*), išgyvendami tą tiesą, kurią siūlo savo mokiniais, visuomet susiedami su Tuo, kurį patys sutiko ir kurio gerumą su džiaugsmu priėmė. Su šventuoju Augustinu jie gali išstarti: *mes, kalbantieji, ir jūs, besiklausantieji, esame to paties vienintelio Mokytojo mokiniai (Sermones, 23, 2)*“ (42). Ugdomosiose bendruomenėse didelę įtaką turi gyvenimo stilius, ypač jei pašvęstojo gyvenimo asmenys dirba drauge su pasauliečiais, bendrai dalydamiesi išipareigojimu mokykloje kurti „evangelinę laisvės ir meilės dvasią įkvėptą mokyklos bendruomenės aplinką“ (43). Tai reikalauja, kad kiekvienas prisidėtų ypatinga savo pašaukimo dovana statydamas šeimą, besiremiančią meile ir palaiminimų dvasia.

39. Katalikų ugdomoji bendruomenė, liudydama bendrystę, gali ugdyti bendrystei, o tai yra iš aukštybių kylanti dovana, gaivinanti ugdymo planą siekiant darniai gyventi drauge ir priimti vienas kitą. Tai ne tik skatina moksleivių iš krikščioniškojo požiūrio į tikrovę kylančias kultūrinės vertybes, bet taip pat kiekvieną jų įtraukia į bendruomenės gyvenimą, kur vertybės perteikiamos autentiškais tarpasmeniniais santykiais

tarp ją sudarančių įvairių narių, taip pat individualiai ir bendruomeniškai priimant tas vertybes. Taip ugdomosios bendruomenės gyvenimo bendrystė įgyja ugdomojo principo, paradigmos, kreipiančios ugdomąją veiklą kaip tarnystę siekiant bendrystės kultūros, vertę. Todėl ugdymas katalikiškoje mokykloje per mokymo ir mokymosi priemones „suvokiamas ne kaip valdžios įgijimo tikslas, bet kaip pagalba siekiant geriau suprasti ir ieškoti bendrystės su žmogumi, įvykiais ir daiktais“ (44). Šis principas daro poveikį bet kokiai mokyklinei veiklai, mokymui ir net įvairiai veiklai po pamokų, tokiai kaip sportas, teatras, angažavimasis socialiniam darbui, kuria puoselėjamas kūrybingas mokinių indėlis ir jų socializacija.

Ugdomoji bendruomenė ir pastoracinė pašaukimų veikla

40. Bendra misija pasauliečių ir pašvęstųjų asmenų bendruomenėje, kur kiekvienas sąmoningai išgyvena savo pašaukimą, daro katalikišką mokyklą pedagogine vieta, palankia *pašaukimų sielovados veiklai*. Ugdomoji bendruomenė katalikiškojoje mokykloje pačia savo sandara nušviečia pašaukimų įvairovę ir tarpusavio papildomumą Bažnyčioje (45), ji taip pat tai išreiškia. Šia prasme bendruomeninė ugdomosios patirties dinamika tampa horizontu, kur moksleiviai gali jausti, ką reiškia būti didesnės bendruomenės – Bažnyčios nariu. Išgyventi Bažnyčią reiškia asmeniškai sutikti joje gyvenantį Kristų: „jaunuolis gali iš tikrųjų suvokti Kristaus valią ir savo pašaukimą tik tiek, kiek yra asmeniškai išgyvenęs Kristų“ (46). Šia prasme katalikiškoji mokykla angažuojasi ragindama savo moksleivius pažinti save pačius, savo nuostatas ir vidinius išteklius, ugdydama juos gyventi atsakingai, taip kasdien atsakant į Dievo kvietimą. Taigi katalikiškoji mokykla lydi savo moksleivius, besiruošiančius sąmoningai padaryti gyvenimo pasirinkimus: sekti pašaukimu į kunigystę ar pašvęstąjį gyvenimą arba įgyvendinti krikščioniškąjį pašaukimą šeimoje, profesinėje ir socialinėje sferoje.

41. Kasdienis dialogas ir susidūrimas su ugdytojais, pasauliečiais ir pašvęstojo gyvenimo asmenimis, džiaugsmingai liudijančiais savo pašaukimą, lengviau orientuos ugdomą jauną žmogų ir leis suvokti savo gyvenimą kaip pašaukimą, kaip kelionę, skirtą gyventi drauge įstengiant perskaityti ženklus, per kuriuos Dievas veda į būties pilnatvę. Panašiu būdu tai padės suprasti, kaip būtina mokėti klausytis, perimti vertybes, išmokti priimti išsipareigojimus ir gyvenime tinkamai pasirinkti.

42. Todėl katalikiškosios mokyklos ugdomoji patirtis yra išpūdinga užtvara plačiai paplitusios galvosenos įtakai, verčiančiai jaunuolius „vertinti patį save ir savo gyvenimą veikiau kaip kompleksą pojūčių, kuriuos tenka patirti,

negu kaip veiklą, kuria reikia užsiimti“ (47). Tuo pačiu metu tai padeda „ugdyti savarankiškas ir atsakingas asmenybes, gebančias atsispirti silpninančiai reliatyvizmo įtakai ir išgyventi pagal krikšto reikalavimus“ (48).

III. Bendrystė atsiveriant kitiems

43. Katalikiškosios mokyklos ugdytojų išgyvenama bendrystė prisideda prie to, kad visa ugdomoji sfera tampa bendrystės vieta, atvira išorinei tikrovei, o ne vien kaip tokia uždara. *Ugdyti bendrystėje ir bendrystei* tai lydėti moksleivius, kad jie autentiškai tobulėtų kaip asmenys, kurie „laipsniškai išmoksta atsiverti gyvenimui tokiam, koks jis yra, ir susikurti galutinę nuostatą gyvenimo atžvilgiu“ (49), padėsiančią jiems nukreipti savo žvilgsnius į juos supantį pasaulį ir atverti jam širdis, įgalins kritiškai žvelgti į dalykus, jaučiant atsakomybę ir trokštant konstruktyvaus išsipareigojimo. Šio atsivėrimo pasauliui pagrindą sudaro motyvacijos tvarkos, antropologinė ir teologinė.

Antropologiniai ir teologiniai pagrindai

44. Žmogus, kaip asmuo, yra sielos ir kūno vienovė, dinamiškai įgyvendinama asmeniui atsiveriant ryšiu su kitais. Asmuo formuojamas būti su kitais ir kitiems, o tai įgyvendinama per meilę. Būtent meilė traukia asmenį tolydžio plėsti santykių ratą už privataus gyvenimo ir šeimos prierašumų, priimti visuotinumą mastą ir apkabinti – bent troškimu – visą žmoniją. Tas pats potraukis taip pat apima stiprų ugdomąjį reikalavimą būtent išmokti skaityti pasaulio tarpusavio priklausomybę, – pasaulio, kuris tolydžio vis labiau susiduria su tomis pačiomis globalinio pobūdžio problemomis, tai yra stiprus moralinis ženklas mūsų laikų žmonėms, kvietimas pranokti tokią žmogaus viziją, kuri linkusi matyti kiekvieną žmogų kaip izoliuotą individą. Tai yra kvietimas ugdyti žmogų kaip asmenį: subjektą, kuris mylėdamas kuria savo istorinę, kultūrinę, dvasinę tapatybę, užmezgdamas dialogą su kitais asmenimis, nuolat keisdamasis duodamomis ir gaunamomis dovanomis. Globalizacijos kontekste žmonės turi būti ugdomi taip, kad gerbtų kitų tapatybę, kultūrą, istoriją, religiją ir ypač kitų kančias bei poreikius, suvokiant, jog „mes visi iš tikrųjų atsakingi už viską“ (50).

45. Šis reikalavimas tampa dar svarbesnis ir neatidėliotinas katalikų *tikėjimo*, išgyvenamo bažnytinės bendrystės meilėje, požiūriu. Bažnyčia, bendrystės vieta ir trejbinės meilės įvaizdis, „yra gyva Kristaus dvasios įžiebta meile“ (51). „Dvasia veikia kaip vidinė jėga, suderinanti tikinčiųjų širdis su Kristaus širdimi ir perkeičianti bažnytinės bendrystės širdį, kad ji pasaulio akivaizdoje liudytų Tėvo meilę“ (52). Taigi, „prade-

dant nuo vidinės bažnytinės bendrystės, meilė pačia savo prigimtimi atsiveria tarnystei, kuri yra visuotinė; ji įkvepia mus išpareigoti *praktiškai ir konkrečiai meilei kiekvienam žmogui*“ (53). Šia prasme Bažnyčia nėra savitikslių, ji egzistuoja, kad parodytų Dievą pasauliui. Ji egzistuoja kitiems.

46. Tuo pačiu būdu būdama bažnytinis subjektas, katalikiškoji mokykla veikia kaip krikščioniškas pasaulio raugas: joje moksleiviai mokosi įveikti individualizmą ir tikėjimo šviesoje atskleisti, kad yra pašaukti gyventi atsakingai, ypatingu draugystės su Kristumi ir solidarumo su kitais pašaukimu. Galiausiai mokykla pašaukta gyvai liudyti Dievo meilę tarp žmonių. Negana to, ji gali tapti priemone ištirti Evangelijos šviesoje, kas pasaulyje yra pozityvu, kas turi būti perkeista ir kokios neteisybės turi būti įveiktos. Budriai priimant tai, ką pasaulis įneša į mokyklos gyvenimą, tai taip pat gaivina ir puoselėja atvirą bendrystę, ypač tam tikrose ugdymo srityse, kaip antai siekiant taikos, gyvenimo drauge, teisingumo ir brolystės.

Atviros bendrystės kūrėjai

47. Tai, kad toje pačioje ugdomojoje misijoje dalyvauja įvairių pašaukimų, gyvenimo luomų asmenys, yra neabejotinai stipri katalikiškos mokyklos pusė, jai dalyvaujant Bažnyčios misijiniame gyvenime ir bažnytine bendryste atsiveriant pasauliui. Šiuo atžvilgiu pirmas vertingas įnašas kyla iš pasauliečių ir pašvęstųjų asmenų bendrystės mokykloje.

Pasauliečiai, dėl šeimyninių ar socialinių santykių gyvendami pasinėję pasaulyje, gali puoselėti ugdomosios bendruomenės atvirumą konstruktyviems santykiams su toje teritorijoje esančiomis kultūrinėmis, pilietinėmis ir politinėmis institucijomis, su įvairiomis socialinėmis grupėmis, pradedant nuo neformaliausių iki organizuočiausių. Katalikiškoji mokykla taip pat reiškia savo buvimą teritoriniu lygmeniu aktyviai bendradarbiaudama su kitomis ugdomosios institucijomis, ypač su katalikiškaisiais aukštųjų studijų centrais, su kuriais ją vienija ypatingas bažnytinis ryšys, taip pat su vietinėmis organizacijomis ir įvairiomis socialinėmis struktūromis. Šioje sferoje, būdama ištikima savo įkvėpimui, katalikiškoji mokykla prisideda plėtodama ryšių tinklą, padedantį moksleiviams lavinti savo priklausomybės jausmą, o pačiai visuomenei plėtoti solidarumą.

Pašvęstieji asmenys, būdami „tikru Kristaus ženklų pasaulyje“ (54), dalyvauja šiame atsivėrime išoriniam pasauliui, dalydamiesi savo dovanomis. Jie turi ypač parodyti, kad vienuoliškasis pasišventimas turi daug ką pasakyti kiekvienai kultūrai tuo, kad tai padeda

atskleisti žmogaus būties tiesą. Jų evangelinio gyvenimo liudijimas turi atskleisti, jog „šventumas yra pasiūlymas aukščiausiu laipsniu humanizuoti žmogų ir istoriją: tai – programa, kurią šioje žemėje kiekvienas turi padaryti savo reikalui“ (55).

48. Kitą *atviros bendrystės* šulą sudaro santykis tarp katalikiškosios mokyklos ir šeimų, pasirenkančių šią mokyklą savo vaikams ugdyti. Šis santykis pasirodo kaip visapusiškas tėvų dalyvavimas ugdomojoje bendruomenėje ne tik dėl jų pirminės atsakomybės ugdant savo vaikus, bet taip pat dėl jų dalies katalikiškosios mokyklos tapatybėje bei jai būdingame užmojyje, kuriuos jie turi pažinti ir būti vidujai jiems pasirengę. Būtent todėl ugdomoji bendruomenė numato erdvę bendradarbiauti mokyklai ir šeimai, ištraukusioms į *ugdymo planą*, su kuriuo supažindinama ir kuris įgyvendinamas bendrystės dvasia, kiekvienam prisidedant, nustatant atsakomybę, vaidmenis ir kompetenciją. Laukiama, kad ypač tėvai praturtintų su šiuo planu susijusią bendrystę, padarydami ugdomajai bendruomenei būdingą šeimos klimatą gyveninį ir raiškesnį. Todėl, noriai kviesdama tėvus bendradarbiauti, katalikiškoji mokykla esminiu savo misijos elementu laiko *nuolatinio šeimoms skirto ugdymo* organišką tarnystę, kuria siekiama palaikyti ugdymo užduotį vykdančias šeimas ir puoselėti vis glaudesnę nuoseklumą tarp mokyklos ir šeimos siūlomų vertybių.

49. Krikščioniškosios dvasios draugijos bei grupės, vienančios katalikiškųjų mokyklų tėvus, yra dar vienas tiltas tarp ugdomosios bendruomenės ir ją supančio pasaulio. Šios draugijos bei grupės gali sustiprinti abipusę mokyklos ir visuomenės ryšį, išlaikydamos ugdomąją bendruomenę atvirą platesnei socialinei bendruomenei ir tuo pat metu atkreipdamos visuomenės ir jos institucijų dėmesį į katalikiškųjų mokyklų buvimą bei veiklą toje teritorijoje.

50. Bažnytiniu lygmeniu katalikiškojoje mokykloje išgyvenama bendrystė gali ir turi būti atvira praturtinančiam dalijimuisi ir intensyvesnei bendrystei su parapija, vyskupija, bažnytiniais judėjimais ir visuotine Bažnyčia. Tai reiškia, kad ugdomajai bendruomenei priklausantys pasauliečiai, ugdytojai ir tėvai, taip pat pašvęstojo gyvenimo asmenys atlieka reikšmingą vaidmenį vietinės Bažnyčios gyvenime, taip pat už katalikiškosios mokyklos sienų. Vyskupijos dvasininkija ir vietinės krikščioniškosios bendruomenės pasauliečiai, kurie ne visuomet deramai supranta, kas yra katalikiškoji mokykla, turi iš naujo rasti ją kaip *krikščioniškosios bendruomenės mokyklą*, gyvą išraišką tos pačios Kristaus Bažnyčios, kuriai jie priklauso.

51. Ugdomosios katalikiškosios mokyklos bendruomenės bažnytinis matmuo, jei jis išgyvenamas autentiškai

ir giliai, negali būti ribojamas santykiu su vietine krikščioniškąja bendruomene. Beveik natūraliu išplėtimu ji siekia atsiverti visuotinės Bažnyčios horizontams. Šia prasme daugelio vienuolių tarptautinis matmuo leidžia pašvęstiesiems asmenims praturtinti bendrystę su tais, kurie dalyvauja toje pačioje misijoje įvairiose pasaulio dalyse. Tuo pat metu ji liudija gyvą, pranokstančią skirtumus, vienijančios charizmos jėgą. Šios bendrystės visuotinėje Bažnyčioje turtingumu gali ir turi būti dalijamasi, pavyzdžiui, regioninių ar pasaulinių ugdymo susitikimų bei proginių įvykių metu, taip pat su pasauliečiais (ugdytojais ir tėvais), dėl savo gyvenimo luomo dalyvaujančiais ugdomojoje misijoje ir su tuo susijusiose charizmosė.

52. Taigi katalikiškoji mokykla pasirodo kaip ugdomoji bendruomenė, kurioje bažnytinė ir misijinė bendrystė bręsta gilyn ir auga platyn. Joje gali būti išgyvenama bendrystė, kuri tampa gyvo Kristaus buvimo jo vardu susibūrusioje ugdomojoje bendruomenėje (plg. *Mt* 18, 20) veiksmingu liudijimu ir būtent dėl to leidžia giliau suprasti tikrovę ir su didesniu įsitikinimu įsipareigoti siekiant atnaujinti pasaulį. Iš tikrųjų, „jei mąstome ir gyvename vadovaudamiesi Kristumi, mūsų akys atsiveria“ (56) ir mes suprantame, kad „tikroji revoliucija yra tikrai radikalus atsigręžimas į Dievą“ (57).

53. Ugdomojoje bendruomenėje išgyvenama bendrystė, gaivinama ir palaikoma pasauliečių ir pašvęstųjų asmenų, visiškai vieningai vykdančių tą pačią misiją, daro katalikiškąją mokyklą aplinka, persmelkta Evangelijos dvasia. Ši bendruomenės aplinka pasirodo esanti privilegijuota vieta, kur ugdomi jaunuoliai, statydinamas dialogu grindžiamas pasaulis, siekiama bendrystės labiau negu priešpriešos, derinami skirtingumai, užuot juos supriešinant. Taip katalikiškoji mokykla su savo ugdomuoju planu, besisemiančiu įkvėpimo iš *bažnytinės bendrystės ir meilės civilizacijos*, gali reikšmingai prisidėti nušviesdama daugelio protus, kad kiltų „naujų žmonių ir naujosios žmonijos kūrėjų“ (58).

Užsklanda

54. „Pasaulyje, kur kultūrinis iššūkis yra pirmutinis, labiausiai provokuojantis ir veiksmingiausias“ (59), katalikiškoji mokykla gerai suvokia tuos įsipareigojimus, su kuriais ji pašaukta susidurti; ji išlaiko savo didžiulę svarbą net dabartinėmis aplinkybėmis.

55. Katalikiškoji mokykla, vedama pasauliečių ir pašvęstųjų asmenų, nuoširdžioje vienybėje gyvenančių ta pačia ugdomąja misija, parodo veidą bendruomenės, linkstančios į vis tvirtesnę bendrystę. Ši bendrystė bręstančių žmonių atžvilgiu moka būti svetingai priimanči ir mo-

tiniško Bažnyčios rūpesčio dėka leidžia jiems jausti, jog Dievas nešiojasi širdyje kiekvieno savo sūnaus bei dukros gyvenimą. Ji leidžia įtraukti jaunuolius į globalinę ugdymo patirtį, Gerosios Naujienos šviesoje orientuoti ir vesti neįprastais ir dažnai vingiuotais būdais, tačiau būtinai ir neatidėliotinai jiems išgyvenant prasmės paiešką. Galiausiai bendrystė, būdama pagrįsta Kristumi, jį pripažįsta ir skelbia kiekvienam kaip vienintelį tikrą Mokytoją (plg. *Mt* 23, 8).

56. Pateikdami šį dokumentą tiems, kurie Bažnyčioje atlieka ugdomąją misiją, patikime visas katalikiškąsias mokyklas Mergelei Marijai, Kristaus ir žmonių Motinai ir auklėtojai, kad, panašiai kaip Kanos vestuvių tarnai, jos galėtų nuolankiai sekti Marijos meilingu kvietimu: „Darykite, ką tik jis jums lieps“ (*Jn* 2, 5), ir drauge su visa Bažnyčia būtų „bendrystės namais ir mokykla“ (60) mūsų laikų žmonėms.

Šventasis Tėvas per audienciją Prefektui, pasirašiusiam šį dokumentą, jį patvirtino ir nurodė paskelbti.

Roma, 2007 m. rugsėjo 8 d., Švč. M. Marijos Gimimo šventė

Prefektas
Kardinolas Zenon Grocholewski

Pasekretoris
Mons. Angelo Vincenzo Zani

Išnašos

- (27) Plg. Katalikiškojo auklėjimo kongregacija. Katalikai pasauliečiai – tikėjimo liudytojai mokykloje, 60.
- (28) Plg. Vatikano II Susirinkimas. Dogminė konstitucija *Dei Verbum* (1965 lapkričio 18), 10: AAS 58 (1966), 822.
- (29) Pašvęstojo gyvenimo institutų ir apaštališkojo gyvenimo draugijų kongregacija. Iš naujo pradėti nuo Kristaus, 31.
- (30) Pašvęstojo gyvenimo institutų ir apaštališkojo gyvenimo draugijų kongregacija. Broliškas gyvenimas bendruomenėje (1994 vasario 2), 45.
- (31) Katalikiškojo auklėjimo kongregacija. Katalikai pasauliečiai – tikėjimo liudytojai mokykloje, 7.
- (32) Vatikano II Susirinkimas. Dogminė konstitucija *Lumen gentium* (1964 lapkričio 21), 31: AAS 57 (1965), 37.
- (33) Katalikiškojo auklėjimo kongregacija. Katalikai pasauliečiai – tikėjimo liudytojai mokykloje, 24.
- (34) Vatikano II Susirinkimas. Pastoracinė konstitucija *Gaudium et spes*, 4: AAS 58 (1966), 1027.
- (35) Pašvęstojo gyvenimo institutų ir apaštališkojo gyvenimo draugijų kongregacija. Iš naujo pradėti nuo Kristaus, 31.
- (36) Jonas Paulius II. Posinodinis apaštališkasis paragi-

- nimas *Christifideles laici*, 61: AAS 81 (1989), 514.
- (37) Pašvęstojo gyvenimo institutų ir apaštališkojo gyvenimo draugijų kongregacija. Broliškas gyvenimas bendruomenėje (1994 vasario 2), 45.
- (38) Katalikiškojo auklėjimo kongregacija. Pašvęstieji asmenys ir jų misija mokykloje, 21.
- (39) Ten pat, 43.
- (40) Benediktas XVI. Kalba musulmonų bendruomenių atstovams (2005 rugpjūčio 20): AAS 97 (2005), 918.
- (41) Benediktas XVI. Kalba pradedant Romos vyskupijos kongresą šeimos ir krikščioniškosios bendruomenės tema (2005 birželio 6): AAS 97 (2005), 815.
- (42) Benediktas XVI. Kalba Ontario (Kanados) vyskupams *ad limina* vizito proga (2006 rugsėjo 8): *L'Osservatore Romano* (2006 rugsėjo 9), 9.
- (43) Vatikano II Susirinkimas. Deklaracija *Gravissimum educationis*, 8: AAS 58 (1966), 734.
- (44) Katalikiškojo auklėjimo kongregacija. Katalikiškoji mokykla, 56.
- (45) Plg. Jonas Paulius II. Posinodinis apaštališkasis paraginimas *Christifideles laici*, 20: AAS 81 (1989), 425.
- (46) Benediktas XVI. Kalba seminaristams (2005 rugpjūčio 19): AAS 97 (2005), 880.
- (47) Jonas Paulius II. Enciklika *Centesimus annus* (1991 gegužės 1), 39: AAS 83 (1991), 842.
- (48) Katalikiškojo auklėjimo kongregacija. Katalikiškoji mokykla, 12.
- (49) Ten pat, 31.
- (50) Jonas Paulius II. Enciklika *Sollicitudo rei socialis* (1987 gruodžio 30), 38: AAS 80 (1988), 566.
- (51) Benediktas XVI. Enciklika *Deus caritas est*, 28b: AAS 98 (2006), 240.
- (52) Ten pat, 19: 233.
- (53) Jonas Paulius II. Apaštališkasis laiškas *Novo millennio ineunte*, 49: AAS 93 (2001), 302.
- (54) Jonas Paulius II. Posinodinis apaštališkasis paraginimas *Vita consecrata*, 25: AAS 88 (1996), 398.
- (55) Katalikiškojo auklėjimo kongregacija. Pašvęstieji asmenys ir jų misija mokykloje, 12.
- (56) Benediktas XVI. Homilija per Eucharistiją Marienfelde (2005 rugpjūčio 21): AAS 97 (2005), 892.
- (57) Benediktas XVI. Homilija per vigiliją Marienfelde (2005 rugpjūčio 20): AAS 97 (2005), 885.
- (58) Vatikano II Susirinkimas. Pastoracinė konstitucija *Gaudium et spes*, 30: AAS 58 (1966), 1050.
- (59) Jonas Paulius II. Kalba katalikiškųjų mokyklų tėvams, moksleiviams ir mokytojams (1991 lapkričio 23), 6: AAS 84 (1992), 1136.
- (60) Jonas Paulius II. Apaštališkasis laiškas *Novo millennio ineunte*, 43: AAS 93 (2001), 296.

Dėtina daugiau pastangų dėl moters kilnumo pripažinimo

(KAP) Pasak popiežiaus Benedikto XVI, Bažnyčia turėtų dėti daugiau pastangų dėl moters kilnumo teisinio ir visuomeninio pripažinimo. Vasario 9 d. užbaigiant tris dienas trukusią Popiežiškosios pasauliečių tarybos surengtą konferenciją „Moteris ir vyras – *humanum* kaip visuma“, skirtą Jono Pauliaus II apaštališkojo laiško *Mulieris dignitatem* paskelbimo 20-osioms metinėms paminėti, popiežius kritikavo moters diskriminaciją pasitelkiant religiją bei akcentavo vienodą lyčių kilnumą, sykiu esant joms „giliai skirtingoms“. Jis taip pat įspėjo, jog laisvės laimėjimu nevalia laikyti bet kurių prigimtinių, socialinių ar religinių saitų įveikimo.

Benediktas XVI kritikavo kultūrinės ir politinės tendencijas išdildyti ar bent aptemdyti lyčių skirtumus. Kultūrinio lyčių konstravimo atžvilgiu būtina priminti Dievo kuriamąjį planą: Dievas žmogų sukūręs kaip pirmapradiškai skirtingus ir vienas kitą papildančius vyrą ir moterį. Vyras ir moteris, pasak popiežiaus, būdami tėvai atlieka nepamainomus vaidmenis. Vaikai turi teisę užaugti turėdami tėvą ir motiną. Valstybė savo socialine politika privalo skatinti santuokos stabilumą bei vienybę. Benediktas XVI pabrėžtinai pasmerkė moters išnaudojimą reklamoje ir vartojimo bei pramogų pramonėje.

Popiežius ragina vienuolijas nesupasaulėti

(KAP) Popiežius Benediktas XVI ragino vienuolijas nesupasaulėti. Per susitikimą su tarptautinių vienuolijų vyresniaisiais ir Pašvęstojo gyvenimo institutų kongregacijos nariais vasario 19 d. popiežius konstatavo, jog plintanti sekuliarizacija nepalieka nuošalyje nė vienuoliškųjų bendrijų. Sykiu, nepaisant „debesų horizonto“, matyti ir iš naujo bundantis domėjimasis vienuoliškuoju gyvenimu.

Benediktas XVI kalbėjo apie iš dalies nerimą keliančią vienuolijų krizę. Praėjusiais dešimtmečiais vyrų ir moterų bendruomenėse išryškėję senėjimo, pašaukimų sumažėjimo ir kartais „dvasinio bei charizminio nuovargio“ reiškiniai. Kita vertus, pakilimo ženklų pirmiausia matyti ten, kur vienuoliškosios bendrijos grįžo prie savo ištakų bei savo steigėjų dvasios.

Paskelbtos skelbimo palaimintaisiais proceso gairės

(KAP) Vasario 18 d. Vatikanas paskelbė skelbimo palaimintaisiais proceso gaires. *Sanctorum Mater* pavadintoje instrukcijoje primenamos esamos normos, siekiama pagerinti teises eigas tarp Šventojo Sosto ir vyskupų.

Dokumente atkreipiamas ypatingas dėmesys į skelbimo palaimintaisiais procesų sąlygas. Būsimasis palaimintasis ar būsimoji palaimintoji, pavyzdžiui, turi garsėti dirbtinai nesukurstyta „šventumo reputacija“. Instrukcijos projektas Šventųjų skelbimo kongregacijos nariams buvo pateiktas jau 2006 m. balandžio mėnesį. Galutinį teksto variantą popiežius Benediktas XVI patvirtino 2007 m. vasario 22 d.

Šventųjų skelbimo kongregacijos prefektas kardinolas Jose Saraiva Martinsas pristatydamas dokumentą sakė, jog instrukcijoje iš esmės perteikiamos dvi popiežiaus Jono Pauliaus II 1983 m. paskelbtos normos. Vyskupai į šias taisykles, pasak prefekto, nepakankamai atsižvelgdavę, kita vertus, dėl iš dalies formalių teisinių klaidų procesai išsitiesdavę.

Dokumente nagrinėjama tik vyskupijoje vykstanti skelbimo palaimintaisiais proceso dalis. Kalbama apie formalų proceso pradėjimą, kandidatų gyvenimo, dorybių ir „šventumo reputacijos“ tyrimus, stebuklo pagrindimą dokumentais. Kandidatas ar kandidatė turi turėti „autentišką ir plačią šventumo ar kankinystės reputaciją“, įsitvirtinusią „didelėje Dievo tautos dalyje“. Sykiu pabrėžiama, jog mirusiojo kultas be Vatikano pritarimo galės būti tik privataus pobūdžio. Atitinkamas vyskupas turi laiduoti, kad „Dievo tarnas nebūtų neteisėto kulto objektas“. To siekiant, tikrintina, ar palaidojimo vietose, gyvenamuosiuose būstuose ir kitur nėra atitinkamų ženklų.

Toliau instrukcijoje aptariami tokie klausimai kaip delegatų įgaliojimas, proceso dalyvių atranka ir prisaikdinimas, įrodymų rinkimas bei aktų dokumentavimas. Formalūs trūkumai šioje srityje kai kuriems procesams smarkiai trukdė. Dokumente taip pat nurodoma, kaip do-

kumentai publikuoti ir verstini. Šventųjų skelbimo kongregacijoje pripažįstamos kalbos yra lotynų, anglų, prancūzų, italų, portugalų ir ispanų.

Pasak kardinolo, mediciniškai įrodytas „stebuklingas išgijimas“ ir toliau lieka skelbimo palaimintuoju ir šventuoju sąlyga. „Bažnyčiai reikia *danguos parašo* teikiamo tikrumo“, – sakė kongregacijos prefektas. Vien subjektyviai kaip stebuklo išgyvento įvykio nepakanka. Katalikų Bažnyčios teisėje numatyta, jog įrodyti stebuklą nebūtina tiksliai skelbiant palaimintaisiais kankinius. Visais kitais atvejais „stebuklingas išgijimas“, šaukiantis kandidato ar kandidatės, patvirtintinas dokumentais.

Anot kardinolo Martinso, Jono Pauliaus II skelbimo palaimintuoju procesui nenumatyta jokių ypatingų sąlygų. Benediktas XVI tiksliai leidęs pradėti procesą anksčiau negu įprasta. Tačiau procedūra būsimanti normali. Todėl nereikia tikėtis Jono Pauliaus II paskelbimo palaimintuoju jo mirties trečiųjų metinių dieną, balandžio 2-ąją.

Benediktui leidus, Jono Pauliaus II skelbimo palaimintuoju procesas prasidėjo nuo jo mirties praėjus 87 dienoms. Tuo tarpu bažnytinėje teisėje numatytas penkerių metų laukimo laikotarpis. Jo trukmė nepakeista ir naujose Vatikano gairėse.

Bažnyčios žinios

Eina nuo 1996 sausio 15 dienos du kartus per mėnesį

STEIGĖJAS

Lietuvos Vyskupų Konferencija
S. Skapo g. 4, 01122 Vilnius

LEIDĖJAS

Lietuvos Katalikų Bažnyčios informacijos centras
Papilio g. 5, 44275 Kaunas

REDAKcinė KOMISIJA

Pirmininkas
arkivyskupas Sigitas Tamkevičius SJ

Nariai:

mons. Gintaras Grušas
kun. Lionginas Virbalas SJ

Vyskupijų atstovai:

Kaišiadorių vyskupija / kun. Algirdas Jurevičius
Kauno arkivyskupija / Darius Chmieliauskas
Panevėžio vyskupija / kun. Rimantas Kaunietis
Šiaulių vyskupija / kun. Evaldas Alūza
Telšių vyskupija / kun. Remigijus Saunorius
Vilkaviškio vyskupija / mons. Arūnas Poniškaitis
Vilniaus arkivyskupija / diak. Saulius Bužauskas

VYR. REDAKTORIUS

Gediminas Žukas

REDAKTORIAI

Kastantas Lukėnas
Violeta Micevičiūtė
Asta Petraitytė

KORESPONDENTAI

Vita Filipova / Kazlų Rūda
Jūratė Kadusauskaitė / Marijampolė
kun. Žydrūnas Vabuolas / Vilnius
kun. Saulius Stumbra / Klaipėda
Laima Žimkienė / Šiauliai
Inesė Ratnikaitė / Šiauliai
kun. Gediminas Tamošiūnas / Kaišiadorys

ADRESAS

Papilio g. 5, 44275 Kaunas

TELEFONAI

Redakcija (37) 323 853
Platinimo tarnyba (37) 322 758
Faksas (37) 323 853
El. paštas lkbc@lcn.lt

SPAUDŽIA

LC „Dakra“
Savanorių pr. 192
44151 Kaunas

TIRAŽAS 800 egz.

ISSN 1392-6098

© 2008, „Bažnyčios žinios“